

Zbiór

praw konstytucyjnych i administracyjnych Województwa Śląskiego.

Ustawy handlowe = i przemysłowe =

I. Uzupełnienie.

Zestawił

Dr. Włodzimierz Dąbrowski

Dodatek Nr. 14 do „Gazety Urzędowej Województwa Śląskiego“

1923

Tłoczono w Drukarni Wojewódzkiej w Katowicach.

~~52955~~

Dr. Dąbrowski Włodz Katowice
19. II. 34. Mar

Broszurka ta stanowi pierwsze uzupełnienie rozdziałów „Zbioru praw konstytucyjnych i administracyjnych Województwa Śląskiego“ (tom I. i II.) Dra. Włodzimierza Dąbrowskiego odnoszących się do prawa handlowego i przemysłowego.

1456

I

uzup. 7/11

1 wol

X-81148
1456 I

uzup. 7/11

Rozdział I.

Węgiel.

(Podatek; reglementacja).

Patrz:

1. Podatek od węgla (art. 8)	Tom I Zbioru praw str.	40
2. Zmiany ustaw (art. 8a)	„ „ „ „	41
3. Ustawy niem. zatw. przez K. M.	„ „ „ „	67
4. Artykuł 90. Traktatu Wersalskiego	„ „ „ „	143
5. Decyzja paryska z 20. X. 1921	„ „ „ „	145
6. Artykuł 256 Traktatu Wersalskiego	„ „ „ „	146
7. Artykuł 92. Traktatu Wersalskiego	„ „ „ „	147
8. Artykuł 297. Traktatu Wersalskiego	„ „ „ „	148
9. Ustawa Śląska z 21. XI. 22. o podatku węgla	Tom II Zbioru praw str.	98
10. Rozp. Rady Min. z 30. IX. 22. o pod. węgla	„ „ „ „	99
11. Ustawa niem. z 8. IV. 17. o podatku węgla	„ „ „ „	102
12. Ustawa niem. z 20. IV. 22. o podatku węgla	„ „ „ „	113
13. Rozp. M. z 1. IX. 22. o reglamentacji	„ „ „ „	221
14. Rozp. M. z 18. XII. 22. o reglamentacji	„ „ „ „	222
15. Rozp. M. z 8. VII. 22.: Komisarz p.	„ „ „ „	223
16. Rozp. M. z 12. I. 23.: Komisarz p.	„ „ „ „	225
17. Rozp. R. M. z 19. VI. 22.: zmiana ustaw	„ „ „ „	228

1.

(Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 54.)

Rozporządzenie

Ministra Skarbu i Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 18. stycznia 1923 roku

**w sprawie podwyższenia podatku od węgla na obszarze
Rzeczypospolitej.**

Na zasadzie „§ 6a” niemieckiej ustawy z 20. kwietnia 1922, tudzież § 1. i 2. rozporządzenia Rady Ministrów z 30. października 1922 (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 909) ¹⁾ zarządza się co następuje:

U w a g a: ⁽¹⁾ patrz przedruk w tomie II. (strona 99—116) „Zbioru praw”.

§ 1.

Ustanowiony w § 3. rozporządzenia Rady Ministrów z 30. października 1922 (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 909) podatek od węgla na obszarze Rzeczypospolitej podwyższa się:

- a) dla węgla kamiennego z kopalń zagłębia dąbrowskiego oprócz węgla z kopalń pracujących wyłącznie w pokładach nad i podredenowskich z 20 na 25% wartości względnie ceny węgla,
- b) dla węgla kamiennego z kopalń zagłębia krakowskiego i wszelkich innych kopalń z 12 na 15% wartości względnie ceny węgla.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. lutego 1923 roku.

Minister Skarbu: **W. Grabski.**

Minister Przemysłu i Handlu: **Stefan Ossowski.**

2.

(Dz. Ust. R. P. z d. 14. maja 1923 r., Nr. 50, poz. 354).

Rozporządzenie

Ministra Skarbu i Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 26. kwietnia 1923 roku

**w sprawie podwyższenia podatku od węgla na obszarze
Rzeczypospolitej.**

Na zasadzie art. 1. „§ 6a“ niemieckiej ustawy z 20. kwietnia 1920 r., ogłoszonej w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30. października 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 909) ¹⁾, tudzież § 1. i 2. tego rozporządzenia zarządza się, co następuje:

§ 1.

Ustanowiony w § 3. rozporządzenia Rady Ministrów z 30. października 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 909), tudzież w § 1. rozporządzenia Ministra Skarbu, Przemysłu i Handlu z 18. stycznia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 54 ²⁾) podatek od węgla na obszarze Rzeczypospolitej podwyższa się:

U w a g i:

¹⁾ Patrz przedruk w tomie II. (strona 99—116) „Zbioru praw“.

²⁾ Patrz przedruk pod liczbą 1.

- a) dla węgla kamiennego z kopalń Zagłębia Dąbrowskiego, prócz węgla z kopalń pracujących wyłącznie w pokładach nad i podredenowskich z dotychczasowych 25% na 30% wartości względnie ceny węgla;
- b) dla węgla kamiennego z wszelkich innych kopalń Zagłębia Dąbrowskiego tudzież z kopalń: „Piłsudski“ i „Kościuszko“ zagłębia krakowskiego z 15% na 20% wartości względnie ceny węgla.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1. maja 1923 r.

Minister Skarbu:

(—) W. Grabski.

Minister Przemysłu i Handlu:

(—) Stefan Ossowski.

3.

(Dziennik Ustaw Rzplitej Polskiej Nr. 7. z 23. I. 1923 r., poz. 47.)

Rozporządzenie

Ministra Skarbu

z dnia 15. stycznia 1923 r.

w sprawie zwolnienia koksu zagranicznego od 40% podatku.

Na zasadzie art. 1. § 6a niemieckiej ustawy z 20. kwietnia 1922 r. dziez § 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 30. października 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 909) ¹⁾ w sprawie ujednostajnienia opodatkowania węgla na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej zarządza się co następuje:

§ 1.

Wszelki koks przywożony z zagranicy na obszar Rzeczypospolitej Polskiej zwalnia się aż do odwołania od 40% podatku od węgla.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

W. Grabski

(Dz. Ust. Rzeczypospolitej Polskiej Nr. 18, poz. 174, z 20. III. 1923.)

Rozporządzenie

Ministra Skarbu

z dnia 8. marca 1923 r.

**w sprawie zwolnienia węgla kamiennego zagranicznego
od 40% podatku.**

Na zasadzie § 6a niemieckiej ustawy z 20. kwietnia 1922 r.,
tudzież §§ 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30. paździer-
nika 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99 poz. 909) ²⁾ w sprawie ujedno-
stajnienia opodatkowania węgla na obszarze Rzeczypospolitej, za-
rządza się co następuje:

§ 1.

Wszelki węgiel kamienny, sortowany albo niesortowany przy-
wożony z zagranicy na obszar Rzeczypospolitej Polskiej, zwalnia
się aż do odwołania od 40% podatku od węgla.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

W. Grabski.

(Dz. Ust. Rz. P. Nr. 48, poz. 331 z 9. V. 1923)

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 26. kwietnia 1923 r.

**w sprawie ujednostajnienia opodatkowania węgla na obszarze
Rzeczypospolitej.**

Na zasadzie postanowień art. 1. i 2. ustawy z 10. maja 1921 r.
(Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 248) i art. 1 i 3 ustawy z 16. marca 1923
r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 183) o regulowaniu podatków od spo-
życia, zużycia względnie produkcji na obszarze Rzeczypospolitej
Polskiej zarządza się co następuje:

U w a g a:

¹⁾ ²⁾ Patrz przedruk w tomie II. (strona 99—116) „Zbioru praw“.

§ 1.

Uchyla się obowiązujące na obszarze Województwa Śląskiego postanowienie § 38 niemieckiej ustawy o podatku od węgla z dnia 8 kwietnia 1917 r. (Dz. U. Rz. Niem. str. 340) zmienionej ustawą z dnia 20. kwietnia 1922 r. (Dz. U. Rz. Niem. str. 378) ¹⁾ o ile takowe ogranicza czas obowiązywania powyższych ustaw do 31. marca 1923 r.

§ 2.

Wszelkie uprawnienie przewidziane w powyższych ustawach niemieckich dla Rady Związkowej względnie Rady Rzeszy, jakoteż dla Kanclerza Państwa lub Ministra Skarbu Rzeszy przenosi się na Ministra Skarbu uprawnienia przewidziane dla Rządu Rzeszy przenosi się na Radę Ministrów; wreszcie uprawnienia przewidziane dla Rady Węglowej przenosi się na Ministra Przemysłu i Handlu.

§ 3.

Kary pieniężne przewidziane w stałych kwotach w § 23, 25 i 28 powyższej niemieckiej ustawy z dnia 8. kwietnia 1917 r. podwyższa się 1000-krotnie.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od 1. kwietnia 1923 r.

Prezes Rady Ministrów:

W. Sikorski.

Minister Skarbu:

W. Grabski.

6.

(Dz. U. R. P. Nr. 48 z d. 9. V. 1923 r. poz. 332)

Rozporządzenie

Ministra Skarbu i Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 9. maja 1923 r.

**w sprawie uregulowania podatku od węgla na obszarze
Górnego Śląska.**

Na zasadzie art. § 6a niemieckiej ustawy z 20. kwietnia 1922 r. tudzież § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 26. kwietnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 48, poz. 331), zarządza się, co następuje:

U w a g a:

¹⁾ Patrz tom II. „Zbioru praw“ str. 102, 113.

§ 1.

Przewidziany w § 6 niemieckiej ustawy z 8. kwietnia 1917 r., zmienionej ustawą z 30. kwietnia 1922 r. 40% podatek od węgla zniża się, począwszy od 1 maja 1923 r. w następujący sposób:

I. dla węgla kamiennego z kopalń Zagłębia Górnośląskiego na	35%
wartości, względnie ceny węgla,	
II. dla węgla kamiennego z kopalni „Silesia“ na Śląsku Cieszyńskim na	15%
wartości, względnie ceny węgla.	

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dn. 1. maja 1923 r.

Minister Skarbu:

W. Grabski.

Minister Przemysłu i Handlu:

Stefan Ossowski.

7.

Bekanntmachung des Reichskanzlers

über Regelung des Verkehrs mit Kohle vom 24. Februar 1917
(RGB. 167). ¹⁾

Der Bundesrat hat auf Grund des § 3 des Gesetzes über die Ermächtigung des Bundesrates zu wirtschaftlichen Massnahmen usw. vom 4. August 1914 (RGB. S. 327) folgende Verordnung erlassen:

§ 1.

Der Reichskanzler wird ermächtigt, die im Deutschen Reiche vorhandenen Erzeugnisse der Steinkohlen- und Braunkohlenwerke (Steinkohlen, Braunkohlen, Briketts und Koks) für die Versorgung des Inlandes sowie für die Ausfuhr in Anspruch zu nehmen.

§ 2.

Der Reichskanzler kann die zur Durchführung des § 1 erforderlichen Bestimmungen treffen. Er kann insbesondere Erzeuger und

U w a g a d o p u n k t u 6:

Patrz tom II. „Zbioru praw“ str. 102, 113.

U w a g a:

1) Patrz „Zbiór praw“ (II. tom; str. 221) dra Dąbrowskiego.

Besitzer der im § 1 bezeichneten Brennstoffe anweisen, die Brennstoffe an von ihm bestimmte Personen oder Stellen zu überlassen und zur Uebergabe erforderliche Handlungen vorzunehmen.

Er kann Auskunft über die Vorräte, die Erzeugung und den Verbrauch der im § 1 bezeichneten Brennstoffe fordern.

§ 3.

Der Reichskanzler kann anordnen, dass Zuwiderhandlungen gegen eine auf Grund des § 2 erlassene Bestimmungen mit Gefängnis bis zu einem Jahre und mit Geldstrafe bis zu zehntausend Mark oder mit einer dieser Strafen bestraft werden, sowie das neben der Strafe die Brennstoffe auf die sich die Zuwiderhandlung bezieht ohne Unterschied, ob sie dem Täter gehören oder nicht, eingezogen werden können.

§ 4.

Hat der Reichskanzler den Erzeuger oder Besitzer von Brennstoffen angewiesen, die Brennstoffe einem Dritten zu überlassen und kommt eine Einigung über den Uebnahmepreis nicht zustande, so wird der Uebnahmepreis durch ein Schiedsgericht endgültig festgesetzt. Die Zusammensetzung des Schiedsgerichts und das Verfahren regelt der Reichskanzler. Er kann bestimmen, welche Summe der Empfänger auf den Uebnahmepreis vorläufig zu zahlen sowie ob und in welcher Höhe der Empfänger Sicherheit zu leisten hat. Im übrigen regelt der Reichskanzler die Bedingungen, unter denen die Ueberlassung zu erfolgen hat. Er kann bestimmen, dass die von ihm angeordneten Handlungen ohne Rücksicht auf die Feststellungen oder Zahlung des Uebnahmepreises vorzunehmen sind.

§ 5.

Das Schiedsgericht (§ 4) kann auf Antrag bestehende Vertragsverpflichtungen mit Rücksicht auf Anordnungen, die gemäss § 2 ergehen, ganz oder teilweise aufheben oder ändern.

§ 6.

Der Reichskanzler kann die Befugnisse, die ihm nach dieser Verordnung sowie im übrigen hinsichtlich des Verkehrs mit den im § 1 bezeichneten Brennstoffen zustehen, ganz oder teilweise durch eine seiner Aufsicht unterstehenden Behörde ausüben. Er bestimmt das Nähere über Einrichtung, Geschäftskreis und Geschäftsgang dieser Behörde.

§ 7.

Die Verordnung tritt am 26. Februar 1917 in Kraft. Der Reichskanzler bestimmt den Zeitpunkt des Ausserkrafttretens.

Bekanntm. des Reichswirtschaftsministers

wegen Aenderung der Bekanntmachung über die Bestellung eines Reichskommissars für die Kohlenverteilung vom 28. Februar 1917 (RGB. S. 193)

vom 15. August 1920 (RGB. 1594). ¹⁾

Auf Grund des § 6 der Verordnung des Bundesrates über die Regelung des Verkehrs mit Kohle vom 24. Februar 1917 (RGB. S. 167) wird mit Wirkung vom 15. August 1920 bestimmt:

Der § 2 der Bekanntmachung über die Bestellung eines Reichskommissars für die Kohlenverteilung vom 28. Februar 1917 (RGB. S. 193) erhält folgende Fassung:

„Der Reichskommissar ist in seinen Entscheidungen selbständig mit der Massgabe, dass er der allegemeinen Dienstaufsicht des Reichswirtschaftsministers untersteht und dessen allgemeinen Richtlinien für die Kohlenverteilung zu befolgen hat.“

Ausgegeben zu Berlin den 23. August 1920.

(Vierzehnter Tag nach Ablauf des Ausgabetags 6. September 1920.)

Rozdział II.

Miary.

Patrz: Statut Urzędów miar: (Zbiór praw tom II. str. 36).

1.

(Dz. Ust. Rz. P. Nr. 28, poz. 166 z 20. III. 23).

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 28. lutego 1923 r.

w przedmiocie zmiany ustawy Rzeszy Niemieckiej z dnia 30. maja 1908 r. o miarach (Dz. U. Rzeszy Niemieckiej str. 349) i rozporządzenia królewskiego z dnia 9. lipca 1912 r. (Dz. Urz. pruskiego Ministerstwa Handlu i Przemysłu str. 401).

Na podstawie art. 6. ustawy z dnia 16. czerwca 1922 r. o rozciągnięciu na ziemie górnośląskiego województwa śląskiego Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i niektórych innych ustaw oraz

U w a g a :

¹⁾ Patrz „Zbiór praw“ (tom II. str. 221).

w przedmiocie zmian w ustawodawstwie na tych ziemiach obowiązujących (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 388) ¹⁾ zarządza się co następuje:

§ 1.

1. Uprawnienia, nadane Radzie Związkowej Rzeszy Niemieckiej w §§ 6, 12 i 13 ustawy Rzeszy Niemieckiej z dnia 30 maja 1918 roku o miarach (Dz. U. Rzeszy Niemieckiej str. 349 ²⁾) przechodzą na Ministra Przemysłu i Handlu.

2. Uprawnienia, nadane w § 16 tejże ustawy ²⁾) Radzie Związkowej i Rządowi Krajowemu przechodzą na Ministra Przemysłu i Handlu.

3. Uprawnienia, nadane w § 18 ²⁾) tejże ustawy Rządowi Krajowemu przechodzą na Ministra Przemysłu i Handlu, który poszczególne z tych uprawnień może przekazać Głównemu Urzędowi Miar.“

4. Uprawnienia, nadane Radzie Związkowej Rzeszy Niemieckiej i Ces. Komisji Sprawdzania Wzorów Normalnych w §§ 19 i 20 ²⁾) tejże ustawy, przechodzą na Główny Urząd Miar w Warszawie. ³⁾

5. Uprawnienia, nadane Nadprezydentowi w p. 3. rozporządzenia Cesarskiego z dnia 9. lipca 1912 r. (H. M. Bl. str. 401) ³⁾), przechodzą na Główny Urząd Miar.“

§ 2.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Przemysłu i Handlu.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na ziemiach górnośląskich województwa śląskiego i wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: **W. Sikorski.**

Minister Przemysłu i Handlu: **Stefan Ossowski.**

U w a g i:

¹⁾ Patrz przedruk w tomie I. (str. 202) „Zbioru praw“.

²⁾ Patrz przedruk pod liczbą 2.

³⁾ Patrz przedruk pod liczbą 2.

⁴⁾ Patrz tom II. „Zbioru praw“ str. 36.

2.

Mass- und Gewichtsordnung

vom 30. Mai 1908.

(RGB. S. 349.)

§ 6.

Zum Messen und Wägen im öffentlichen Verkehre, sofern dadurch der Umfang von Leistungen bestimmt werden soll, dürfen nur geeichte Masse, Gewichte und Wagen angewendet und bereit gehalten werden. Zum öffentlichen Verkehre gehört der Handelsverkehr auch dann, wenn er nicht in offenen Verkaufsstellen stattfindet.

Auch zur Ermittlung des Arbeitslohns in fabrikmässigen Betrieben dürfen nur geeichte Masse, Gewichte und Wagen angewendet und bereit gehalten werden.

Den Massen stehen im Sinne dieses Gesetzes gleich die zur Raummessung bestimmten Messwerkzeuge für Flüssigkeiten und für trockene Gegenstände.

Unberührt bleiben die Vorschriften über die Eichung der zu steueramtlichen Zwecken bestimmten Geräte.

Durch Beschluss des Bundesrats kann für bestimmte Arten von Betrieben sowie für den Verkehr bestimmter Arten von Waren, insbesondere für den Verkehr nach und von dem Auslande, die Anwendung und Bereithaltung solcher nicht nach den inländischen Vorschriften geeichter Messgeräte zugelassen werden, welche auf einem anderen als dem metrischen System beruhen.

§ 12.

Der Bundesrat ist ermächtigt, die Verpflichtung zur Neueichung oder Nacheichung auf andere als die in den §§ 6 bis 9 bezeichneten Gegenstände ausdehnen, sowie einzelne Arten von Gegenständen, die nach den Vorschriften des Gesetzes eichpflichtig sind, von der Verpflichtung zur Neueichung oder Nacheichung auszunehmen. Er ist ermächtigt, die Vorschriften über die Fristen für die Nacheichung in Ansehung einzelner Arten von Gegenständen abzuändern und zu ergänzen.

Die auf Grund des Abs. 1 erlassenen Vorschriften sind dem Reichstage, wenn er versammelt ist, sofort, sonst bei seinem nächsten Zusammentritte vorzulegen. Sie sind ausser Kraft zusetzen, soweit der Reichstag die Genehmigung versagt.

§ 13.

Im eichpflichtigen Verkehr ist die Anwendung und Bereithaltung von unrichtigen Massen, Gewichten, Wagen, Thermo-Alkoholmetern

und Gassmessern sowie die Anwendung von unrichtigen Fässern untersagt. Das Gleiche gilt für solche Gegenstände, welche gemäss § 12 vom Bundesrate für eichpflichtig erklärt worden sind.

Als unrichtig gelten diejenigen Messgeräte, welche über die vom Bundesrate festgesetzten Grenzen (Verkehrsfehlergrenzen) hinaus von der Richtigkeit abweichen.

§ 16.

Der Bundesrat erlässt die Bestimmungen über die von den Eichbehörden zu erhebenden Gebühren.

Die Festsetzung der Nacheichungsgebühren erfolgt innerhalb der vom Bundesrate zu bestimmenden Höchstbeträge durch die Landesregierungen.

Bei der Festsetzung der Gebühren ist von dem Grundsatz auszugehen, dass die Gesamteinnahmen aus den Gebühren die Kosten des Eichwesens nicht übersteigen sollen.

§ 18.

Die Eichämter und die Aufsichtsbehörden sind staatliche Behörden. Ihre Einrichtung, Ausrüstung und Unterhaltung, die Anstellung und Besoldung der Beamten erfolgt durch die Landesregierungen.

Die Errichtung gemeinschaftlicher Eichbehörden für mehrere Bundesstaaten bleibt der Vereinbarung zwischen den Landesregierungen vorbehalten.

Die Landesregierungen sind befugt, Gemeinden, welche zur Zeit des Inkrafttretens des gegenwärtigen Gesetzes eigene Eichämter besitzen, die Beibehaltung der letzteren in widerruflicher Weise zu gestatten. Die Ausrüstung und Unterhaltung der Eichämter sowie die Besoldung der Beamten liegt alsdann den Gemeinden ob, welche die Gebühren vereinnahmen. Im übrigen gelten für die Gemeinde-Eichämter die gleichen Bestimmungen wie für die Staats-Eichämter.

§ 19.

Die Kaiserliche Normal-Eichungskommission hat darüber zu wachen, dass das Eichwesen im gesamten Reichsgebiete nach übereinstimmenden Regeln und dem Interesse des Verkehrs entsprechend gehandhabt wird. Ihr liegt die Verabfolgung der Normale an die Aufsichtsbehörde und deren periodisch wiederkehrende Vergleichung mit dem Urmass und dem Urgewicht ob. Sie ist befugt, zeitweilig mit Genehmigung des Bundesrats dauernd, die Eichung bestimmter Gattungen von Messgeräten sich ausschliesslich vorzubehalten oder unter ihre unmittelbare Aufsicht zu stellen.

Sie hat die Ausführungsbestimmungen zu diesem Gesetz über Material, Gestalt, sonstige Einrichtung und Bezeichnung aller eich-

fähigen Messgeräte, sowie über die Bedingungen ihrer Eichfähigkeit zu erlassen und die von den Eichbehörden innezuhaltenden Fehlergrenzen (Eichfehlergrenzen) festzusetzen. Ihr ist es vorbehalten, zu bestimmen, ob und unter welchen Voraussetzungen Gegenstände zur Eichung zugelassen sind, die den allgemeinen Ausführungsvorschriften nicht entsprechen.

Der Kaiserlichen Normal-Eichungskommission liegt ob, das bei der Eichung zu beobachtende Verfahren sowie die Bedingungen festzustellen, unter denen Messgeräte, die nicht oder nicht mehr den Vorschriften entsprechen, aus dem Verkehre zu ziehen sind, überhaupt alle die technische Seite des Eichwesens betreffende Fragen zu regeln.

Messgeräte, die von der Kaiserlichen Normal-Eichungskommission geprüft und gestempelt sind, gelten als geeicht im Sinne dieses Gesetzes.

§ 20.

Sämtliche Eichbehörden haben sich bei der Eichung der vom Bundesrat festzusetzenden Stempel- und Jahreszeichen zu bedienen.

Bei der Nach-Eichung ist das Jahreszeichen allein anzuwenden, soweit nicht von der Kaiserlichen Normal-Eichungskommission für einzelne Arten von Gegenständen abweichenden Bestimmungen getroffen werden oder der gänzliche Fortfall der Stempelung zugelassen wird.

3.

(Min.-Blatt f. innere Verwaltung, 1912, Str. 241.)

(Anlage a).

Erllass

Auf den Bericht vom 5. Juli d. Js. bestimme ich folgendes:

1. Die Dienstaufsicht über die staatlichen Eichämter wird von Eichungsinspektoren geführt. Sie sind von dem Minister für Handel und Gewerbe zu ernennen, der ihren Sitz und ihren Amtsbereich bestimmt.
2. Die Eichungsinspektoren gehören zur 5. Rangklasse der höheren Provinzialbeamten.

Sie können nur nach mindestens zwölfjähriger Dienstzeit, welche von der Ernennung zum Regierungsbaumeister oder Gewerbeinspektionsassistenten oder Gewerbeassessor oder ständigen Mitarbeiter der Kaiserlichen Normaleichungskommission ab zu rechnen ist, zur Verleihung des Charakters als Gewerbeberater mit dem persönlichen Range als Räte 4. Klasse vorgeschlagen werden.

Den Eichungsinspektoren, die aus anderen als den vorgeannten Stellungen hervorgehen, kann in geeigneten Fällen die in diesen verbrachte Zeit angerechnet werden.

3. Die Dienstaufsicht über die Eichungsinspektoren wird von den Oberpräsidenten geführt.

Erstreckt sich der Aufsichtsbezirk eines Eichungsinspektors über mehrere Provinzen, so untersteht er in persönlicher Beziehung dem Oberpräsidenten, in dessen Bezirk er seinen dienstlichen Wohnsitz hat.

Der vorstehende Erlass ist durch die Gesetzessammlung zu veröffentlichen.

Neues Palais, den 9. Juli 1912.

4.

(Dz. Ust. Śl. Nr. 18, poz. 61. z dnia 28. sierpnia 1922 r.)

Rozporządzenie

z dnia 22. sierpnia 1922 r.

w przedmiocie podwyższenia opłat za czynności Urzędów Miar w części cieszyńskiej Województwa Śląskiego.

Na mocy ustępu 3. art. 40. Ustawy Konstytucyjnej z dnia 15. lipca 1920 r. zawierającej statut organiczny Województwa Śląskiego (Dz. U. Rz. P. z 1920 r. Nr. 73, poz. 497) uzupełnionego ustawą z dnia 30. lipca 1921 r. Dz. Ust. Rz. P. z 1921 r., Nr. 69, poz. 449) oraz art. 4. ust. 17. tejże Ustawy Konstytucyjnej stanowią w porozumieniu z Tymczasową Radą Wojewódzką na części cieszyńskiej Województwa Śląskiego co następuje:

Art. 1.

Ogłoszenie Tymczasowej Komisji Rządowej Śląska Cieszyńskiego w Cieszynie z dnia 1. kwietnia 1921 r. L. IV. 162—5 w przedmiocie przepisów o opłatach za czynności Urzędów Miar (Dz. Urz. Tymcz. Kom. Rząd. Śl. Ciesz. r. 1921 Nr. — 17 — poz. 377) obowiązywać będzie nadal z następującymi zmianami:

- a) w ustępie pierwszym art. 12. Części I. powołanego ogłoszenia zdanie: opłaty zasadnicze, wyszczególnione w części II. niniejszego rozporządzenia, podwaja się, zostają zastąpione zdaniem: „opłaty zasadnicze, wyszczególnione w części II. niniejszego rozporządzenia, powiększa się o 20 procent;
- b) stawki bezwzględne opłat, wyszczególnione w części I., II. i III. powołanego ogłoszenia z wyjątkiem opłat, wyszczególnionych w art. 5. Części I. tegoż ogłoszenia, powiększa się osiemnastokrotnie;
- c) stawki opłat, wyszczególnione w art. 5. Części I. powołanego ogłoszenia, powiększa się dwunastokrotnie.

Art. 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. września 1922 r. Jednocześnie znosi się moc obowiązującą rozporządzenia Tymczasowej Komisji Rządowej Śląska Cieszyńskiego w Cieszynie z dnia 30. grudnia 1921 r. L. IV. 439—26 w przedmiocie podwyższenia (Dz. Urz. Tymcz. Kom. Rząd. Śl. Ciesz. w Cieszynie r. 1922 Nr. 1, poz. 1.) opłat za czynności Urzędów Miar Śląska Cieszyńskiego.

Wojewoda Śląski:

J. Rymer.

5.

(Dz. Ust. Śl. Nr. 2; poz. 15 z dnia 12. I. 1923 r.)

Ustawa

*z dnia 22. grudnia 1922 r.

Art. 1.

Zatwierdza się następujące rozporządzenie Wojewody:

IV. z dnia 22. sierpnia 1922 roku (Dz. Ust. Śl. nr. 18, poz. 61) w przedmiocie podwyższenia opłat za czynności Urzędu Miar w części cieszyńskiej Województwa Śląskiego.

Art. 2.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Wojewodzie.

Marszałek:

(—) Wolny.

6.

(Dz. U. Rz. P. Nr. 51, poz. 358 z 16. V. 23.)

Rozporządzenie

Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 1. maja 1923 r.

o opłatach za czynności urzędów miar.

Na podstawie art. 23-go dekretu o miarach z dnia 8. lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr. 15, poz. 211 rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 28. maja 1921 r. o miarach (Dz. Urz. Min. b. Dz. Pr. Nr. 20, poz. 138), rozporządzeń Rady Ministrów: z dnia 17. listopada 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 716), z dnia 5. gru-

dnia 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 104, poz. 752) i z dnia 16. czerwca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 470), oraz na podstawie § 16 Ustawy Rzeszy Niemieckiej z dnia 30. maja 1908 r. o miarach (Dz. U. Rzeszy Niemieckiej str. 349) i § 1. ust. 2. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28. lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 166) zarządza się co następuje:

CZEŚĆ I.

Przepisy ogólne.

§ 1.

Oplaty zasadnicze, wyszczególnione w Części II. niniejszego rozporządzenia, pobiera się za sprawdzanie narzędzi mierniczych, zgłaszanych do legalizowania, bez względu na to, czy przedmiot okazał się godnym cechowania lub nie, t. j. zarówno w wypadku zalegalizowania, jak i zbrakowania narzędzi mierniczych.

§ 2.

Jeżeli jednak już przy oględzinach powierzchownych okaże się, że dostarczone do urzędu miar narzędzie miernicze jest nielegalne, zwraca się je zgłaszającemu bez pobrania opłaty, nawet wówczas, jeżeli istniejąca na niem cecha zostanie skasowana.

§ 3.

O ile legalizowanie odbywa się poza urzędem, pobiera się oprócz opłaty zasadniczej jeszcze opłatę dodatkową, wynoszącą 20% opłaty zasadniczej. Ta opłata dodatkowa nie może wynosić mniej, jak 50 000 marek od każdego zgłoszenia.

Przepis ten nie ma zastosowania przy sprawdzaniu naczyń pojemności niewykwalifikowanej (Cz. II, § 24).

Przy wtórnej legalizacji przyrządów mierniczych do płynów poza urzędem, na miejscu ich stałego użycia, opłatę dodatkową pobiera się w rzeczywistej wysokości 20% od opłaty zasadniczej bez stosowania wymienionego w ustępie pierwszym minimum tej opłaty.

§ 4.

Jeżeli urzędnik, delegowany do legalizowania poza urzędem, nie mógł przystąpić do sprawdzania z powodu, że wszystkie zgłoszone narzędzia miernicze już przy oględzinach powierzchownych okazały się nieodpowiednio przygotowanymi lub oczyszczonymi, albo nielegalnymi, jak również z powodu, że nie zostały dostarczone do dyspozycji potrzebne środki i pomoc, czy też z powodu innych okoliczności, wynikających z winy zgłaszającego, to pobiera się opłatę w wysokości 50.000 mk.

§ 5.

Niezależnie od opłat powyższych, każdy zgłaszający narzędzia miernicze do legalizowania poza urzędem opłaca 20.000 marek wynagrodzenia dla urzędnika za każde rozpoczęte 3 godziny czynności w siedzibie urzędu lub za każdy rozpoczęty dzień pracy urzędnika poza siedzibą urzędu, a zgłaszający w urzędzie lotnym 2% od ogólnej należności za narzędzia dostarczone.

Wypłaty urzędnikom z funduszu, pochodzącego z opłat, wskazanych w par. niniejszym, uskutecznia się według rozkładu, ustanowionego osobnem zarządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu.

§ 6.

O ile miejsce sprawdzania znajduje się w odległości większej niż 2 kilometry od urzędu, zgłaszający niezależnie od innych opłat przewidzianych w niniejszych przepisach, obowiązany jest do zwrotu rzeczywistych kosztów przejazdu wydelegowanego urzędnika. Jeżeli podczas legalizacji objazdowych, dokonywanych w b. dzielnicy pruskiej, urzędnik korzysta z własnych środków lokomocji pomiędzy czasową siedzibą urzędu lotnego a miejscem zgłoszenia, to zgłaszający uiszcza opłatę kilometrową w wysokości 1000 marek za każdy rozpoczęty kilometr odległości, przebytej w ten sposób przez urzędnika. Przy sprawdzaniach poza siedzibą urzędu, obciążają zgłaszającego prócz tego diety urzędnika w ilości 20.000 mk. dziennie; oprócz tego zgłaszający powinien ponieść koszty noclegów urzędnika albo dostarczyć nocleg w naturze. Diety urzędnika nie są pobierane w tych wypadkach, kiedy cała czynność komisyjna (sprawdzanie poza siedzibą urzędu miar wraz z podróżą) trwała mniej niż 6 godzin.

§ 7.

W razie, jeżeli zgłaszający narzędzie miernicze do legalizacji poza urzędem nie posiada narzędzi normalnych lub środków pomocniczych i przedmioty te zostaną mu wypożyczone przez urząd, zgłaszający ponosi wszelkie koszty przewozu tam i z powrotem tych przedmiotów i opłaca za ich wypożyczenie według taryfy, ustanawianej przez Główny Urząd Miar. Prócz tego zgłaszający wpłaca kaucję w wysokości, oznaczonej przez kierownika właściwego urzędu miar, oraz przyjmuje na siebie odpowiedzialność za całość wypożyczonych narzędzi mierniczych i zobowiązuje się do zwrotu kosztów naprawy tychże narzędzi na wypadek ich uszkodzenia. W razie niezwrócenia do urzędu tych narzędzi w terminie umówionym, wypożyczający ponosi opłatę za przetrzymanie w wysokości 50.000 marek za dobę.

§ 8.

W wypadkach, kiedy urzędnik, delegowany do legalizowania poza siedzibą urzędu, sprawdza narzędzia miernicze, zgłoszone

przez kilku oddzielnych zgłaszających w jednej miejscowości, opłaty, wymienione w §§ 6 i 7, pobiera się jak od jednego zgłoszenia. W uiszczeniu tych opłat zgłaszający uczestniczą w równych częściach.

§ 9.

W wypadku, kiedy za zgodą kierownika urzędu sprawdzanie poza urzędem odbywa się przy pomocy mniejszej od normalnej ilości narzędzi do sprawdzania lub środków pomocniczych, pobiera się dodatkową opłatę według taryfy, ustanawianej przez Główny Urząd Miar.

§ 10.

Za poprawki, których dokonywanie przez urzędy miar jest dozwolone przez Główny Urząd Miar, pobiera się dodatkową opłatę, której wysokość określi Główny Urząd Miar.

§ 11.

Za poprawki dokonywane przez zgłaszającego w czasie czynności legalizowania poza urzędem, w celu doprowadzenia zgłoszonego narzędzia do stanu godnego cechowania, pobiera się opłatę dodatkową, wynoszącą 20% opłaty zasadniczej za narzędzia poprawiane. Poprawki te jednak mogą być tylko nieznaczne, nie wymagającej dużej straty czasu dla urzędnika legalizacyjnego i mogą być wykonane jedynie za jego zgodą. Opłatę dodatkową pobiera się za każde dokonane przez urzędnika sprawdzenie poprawionego narzędzia mierniczego i oblicza się za każdym razem od sumy wszystkich opłat zasadniczych, wynikających z całkowitego sprawdzenia narzędzia mierniczego.

§ 12.

Za wykonanie przepisane go oznaczenia pobiera się opłatę w wysokości 1000 marek od każdego oznaczenia lub jego części. Za wykonanie oznaczeń pojemności i tary na beczkach nie pobiera się opłaty.

§ 13.

Za ekspertyzy dla sądów i urzędów w sprawach karnych i wszystkie te, przy których określa się liczbowo stopień nierzetelności narzędzia, opłaty zasadniczej, wyszczególnione w części II. niniejszego rozporządzenia, powiększa się o 20%.

Opłaty dodatkowe stosuje się w myśl niniejszych przepisów.

Za dokonanie ekspertyzy narzędzi mierniczych legalizowanych (posiadających niewygasłą cechę), zatrzymanych u ich właśc

cicieli, które po sprawdzeniu okazały się rzetelnymi, opłaty nie pobiera się.

Za wydanie świadectwa ekspertyzy lub uwierzytelnienia pobiera się 2000 marek.

§ 14.

Od opłat za sprawdzanie bez cechowania narzędzi mierniczych legalizowanych (posiadających niewygasłą cechę), dostarczonych do urzędu miar w celu ustalenia rzetelności narzędzia, udziela się zniżki, wynoszącej 90% opłat zasadniczych, wyszczególnionych w części II. niniejszego rozporządzenia. Zniżka ta nie stosuje się w wypadku, kiedy zgłaszający żąda piśmiennego stwierdzenia (świadectwa ekspertyzy) dokładności względnie rzetelności narzędzia mierniczego z przytoczeniem jego cech charakterystycznych.

§ 15.

Od opłat za legalizowanie narzędzi mierniczych, zgłoszonych przez instytucje dobroczynne i kulturalno-społeczne, i w innych wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, może być udzielona zniżka, nie przewyższająca 50% odnośnych opłat zasadniczych, wyszczególnionych w Części II. niniejszego rozporządzenia. O udzieleniu zniżki każdorazowo decyduje Główny Urząd Miar.

§ 16.

Od opłat za legalizowanie narzędzi mierniczych, posiadających niewygasłą cechę legalizacyjną, które pozostały na składzie u wytwórców lub sprzedawców narzędzi mierniczych i bez dokonania jakiegokolwiek próby zgłoszone zostały przez nich do ponowienia pierwszej legalizacji, udziela się zniżki, wynoszącej 50% odnośnych opłat zasadniczych, wyszczególnionych w Części II. niniejszego rozporządzenia.

§ 17.

Opłaty za czynności sprawdzania, prócz wypadków, przewidzianych w Części II. niniejszego rozporządzenia, opłaty za specjalne prace Głównego Urzędu Miar, jako też opłaty za legalizowanie narzędzi mierniczych, dopuszczonych tytułem próby do obrotu publicznego, ustanawiane będą przez Główny Urząd Miar.

§ 18.

Ogólne sumy opłat tak skarbowych, jak i nieskarbowych, obliczane według przepisów niniejszego rozporządzenia, zaokrągla się w ogólnej sumie rachunku wzwyż do 100 marek.

CZEŚĆ II.

Taryfa opłat zasadniczych.

§ 19.

Przymiary.

a) Przymiary bławatne:	
miary ogólnej 0,5 metra	2.000 mk.
miary ogólnej 1 metra	3.000 „
b) inne przymiary sztywne lub składane:	
miary ogólnej do 1 metra włącznie	3.000 „
miary ogólnej powyżej 1 metra do 2 m włącz.	4.000 „
dłuższe	6.000 „
c) Przymiary wstępowe:	
miary ogólnej do 10 metrów włącznie	5.000 „
dłuższe	7.500 „
d) Przymiary dokładniejsze	10.000 „

§ 20.

Suwaki miernicze zwyczajne i przyrządy do mierzenia wzrostu ludzi lub zwierząt.

Z drzewa:

miary ogólnej do 1 metra włącznie	3.000 mk.
dłuższe	5.000 „
b) Z innych materiałów:	
miary ogólnej do 1 metra włącznie	5.000 „
dłuższe	7.500 „

§ 21

Oplaty powyższe (§§ 19 i 20) winny być pobierane od takich narzędzi mierniczych, na których miara oznaczona jest tylko w jednym miejscu.

O ile miary oznaczone są w różnych miejscach, pobiera się opłatę o 100% wyższą. Normalnie rachuje się na metrze 100 podziałek. Za każde 100 dodatkowych kresek sprawdzonych pobiera się 500 marek.

§ 22.

Pojemniki.

1. Pojemniki zwyczajne:

wielkość do $\frac{1}{4}$ litra (1 kwaterki) włącznie	1.500 mk.
wielkości 0,5, 1 i 2 litrów	3.000 „
wielkości 1 garnca i 5 litrów	5.000 „
wielkości 10 i 20 litrów	7.500 „
większe	15.000 „

2. Pojemniki dokładniejsze:
pobiera się opłatę o 100% wyższą niż za pojemniki zwyczajne.

§ 23.

Przyrządy miernicze do płynów.

1. Bez podziałki lub z podziałką nierównomierną:
za sprawdzenie każdego ograniczenia . . . 3.000 mk.
dopłata od każdego przyrządu . . . 6.000 „
2. Z podziałką równomierną:
za przyrządy wielkości do $\frac{1}{4}$ litra . . . 6.000 „
za przyrządy wielkości 0,5 i 1 litra . . . 10.000 „
za przyrządy wielkości 2 i 5 litrów . . . 15.000 „
za przyrządy wielkości 10 litrów . . . 30.000 „
za przyrządy większe . . . 45.000 „
3. Mierniki do mleka:
wielkości do 20 litrów włącznie . . . 7.500 „
powyżej 20 litrów do
50 litrów włącznie . . . 12.000 „
większe . . . 18.000 „

§ 24.

Naczynia pojemności niewykwalifikowanej.

1. Konwie do mleka, gąsiory (balony szklane):
wielkości do 10 litrów włącznie . . . 4.000 mk.
wielkości powyżej 10 litrów do
20 litrów włącznie . . . 5.000 „
wielkości powyżej 20 litrów do
50 litrów włącznie . . . 6.000 „
większe . . . 7.500 „
2. Beczki:
wielkości do 27 litrów włącznie . . . 2.000 „
wielkości powyżej 27 litrów do
55 litrów włącznie . . . 3.000 „
wielkości powyżej 55 litrów do
110 litrów włącznie . . . 5.000 „
wielkości powyżej 110 litrów do
210 litrów włącznie . . . 7.000 „
wielkości powyżej 210 litrów do
310 litrów włącznie . . . 10.000 „
wielkości powyżej 310 litrów do
410 litrów włącznie . . . 12.000 „
wielkości powyżej 410 litrów do
600 litrów włącznie . . . 15.000 „

wielkości powyżej 600 litrów za każde następne pełne lub rozpoczęte 100 litrów . . . 2.500 mk.

3. Przy sprawdzaniu beczek poza urzędem, opłaty, wymienione w p. 2., zmniejszają się o 20%.
4. Określanie i oznaczenie tary mokrej naczynia: za każde naczynie 5.000 „
5. Naczynia do przesyłania ryb:

Opłaty pobiera się jak za wzorcowanie i legalizowanie beczek. Takie same opłaty pobiera się za samo określenie pojemności naczynia bez cechowania. Za nowe naczynia do przesyłania ryb pobiera się opłaty podwójne.

6. Skrzynie miernicze, kadzie wyładunkowe i naładunkowe, wagoniki i naczynia transportowe, ramy miernicze do ciał sypkich, wozy miernicze:

- a) skrzynie miernicze 5.000 mk.
- b) każde wyładunkowe i naładunkowe wielkości do 2 hektolitrow włącznie 7.500 „
większe 10.000 „
- c) wagoniki i naczynia transportowe wielkości do 2 hektolitrow włącznie 7.500 „
większe 10.000 „
- d) ramy miernicze do ciał sypkich 7.500 „
- e) wozy miernicze wielkości do 2 metrów sześciennych włącznie 7.500 „
większe 10.000 „

7. Od naczyń pojemności niekwalifikowanej sprawdzanych w urzędzie, opłaca się dodatkowo składowe, licząc po 200 marek od doby i hektolitra za każdą dobę, po upływie dwóch dni i hektolitra za każdą dobę, po upływie dwóch dni od terminu od bioru, wyznaczonego przez urząd miar.

§ 25.

Ramy miernicze do drzewa opałowego.

wielkości do 0,2 metra kw. w świetle 5.000 mk.
wielkości 0,5 metra kw. i większe 8.000 „

§ 26.

Odważniki.

1. Odważniki użytkowe zwyczajne:

wielkości do 5 dkg włącznie	1.000 mk.
„ 10 i 20 dkg	1.500 „
„ od 50 dkg do 5 kg. włącznie	2.000 „
„ „1 i 2 mrg.	4.000 „
„ 5 mrg.	8.000 „

2. Za odważniki do szalek specjalnych pobiera się opłaty o 50% wyższe od opłat za odważniki zwyczajne o tej samej masie rzeczywistej.

3. Odważniki użytkowe dokładniejsze:

wielkości poniżej 1 gkg	1.000 mk.
„ od 1 dkg do 20 dkg włącznie	1.500 „
„ od 50 dkg do 2 kg włącznie	3.000 „
„ od 5 kg. do 2 mrg włącznie	6.000 „
„ 5 mrg	12.000 „

4. Jeżeli wielkość zgłoszonego odważnika legalnego nie odpowiada wielkościom, wymienionym powyżej, to pobiera się stawkę według najbliższej wyższej wielkości.

5. Za wzorcowanie odważników z jamą wzorcowniczą (§ 26 p. 1 i 3) pobiera się dopłatę w wysokości 80% opłaty zasadniczej, włączając w to koszty korka legalizacyjnego i materiału wzorcowniczego.

6. Za legalizowanie odważników karatowych pobiera się opłaty odpowiednio do ich wielkości według stawek dla odważników dokładniejszych; w razie braku odpowiedniej stawki, według najbliższej wyższej.

7. Odważniki do sprawdzania wag:

wielkości poniżej 10 kg.	6000 mk.
„ od 10 do 25 kg. włącznie	8.000 „
większe	12.000 „

8. Wagony tarowe:

sprawdzenie i uwierzytelnienie wagonu bez przynależn. do niego wzorców masy (ciężaru)	75.000 „
sprawdzenie i uwierzytelnienie każdego zespołu wzorców z wyjątkiem oddzielnych odważników do sprawdzenia wag	30.000 „
sprawdzenie i uwierzytelnienie oddzielnych przenośnych odważników do sprawdzania wag — według taryfy, wymienionej w p. 7	

§ 27.

Wagi.

1. Wagi handlowe zwyczajne:

a) Proste odważnikowe:

nośności do 2 kg. włącznie	4.500 mk.
„ powyżej 2 kg. do 10 kg. włącznie	6.000 „
„ powyżej 10 kg. do 50 kg. włącznie	12.000 „
„ wyżej 50 kg. według taryfy dla wag złożonych (poz. 1 c.)	

b) Proste przesuwnikowe (bezmiany):

nośności do 10 kg. włącznie	10.000 mk.
„ powyżej 10 kg.	30.000 „
„ powyżej 50 kg. do 100 kg. włącznie	20.000 „

c) Złożone:

nośności do 2 kg. włącznie	10.000 „
„ powyżej 2 kg. do 10 kg. włącznie	15.000 „
„ powyżej 10 kg. do 50 kg. włącznie	25.000 „
„ powyżej 50 kg. do 100 kg. włącznie	30.000 „
„ powyżej 100 kg. do 500 kg. włącznie	40.000 „
„ powyżej 500 kg. do 1000 kg. włączn.	55.000 „
„ powyżej 1000 kg. do 3000 kg. włączn.	75.000 „
„ powyżej 3000 kg. do 6000 kg. włączn.	110.000 „
„ powyżej 6000 kg. do 10.000 kg. włącznie	160.000 „
„ powyżej 10 000 kg. za każde następne całe lub rozpoczęte 5000 kg.	55.000 „
Dopłata od każdej skali u wagi złożonej	10,000 „
Dopłata od każdego wrębu w skali, odpowiadającej obciążeniu powyżej 500 do 2000 kg.	1.000 „
Dopłata od każdego wrębu w skali, odpowiadającej obciążeniu powyżej 2000 kg.	2.000 „

2. O ile skale wag przesuwnikowych przed zgłoszeniem tychże wag do zalegalizowania zostały oddzielnie sprawdzone i uwierzytelnione w urzędzie miar, to przy legalizowaniu wagi dopłaty od skal i wrębów w skalach, sprawdzonych w urzędzie, nie pobiera się.

3. Za sprawdzanie i uwierzytelnianie podziałki na dostarczonych do urzędu miar skalach wag przesuwnikowych, pobiera się opłaty w wysokości dopłat za sprawdzanie skal i wrębów, ustanowionych w § 27 poz. 1 c. Za świadectwo uwierzytelnienia pobiera się opłatę, ustanowioną w § 13.

4. Wagi dokładniejsze:

nośności poniżej 50 gramów	6.000 mk.
„ od 50 g. do 500 g. włącznie	10.000 „
„ powyżej 500 g. do 2 kg.	15.000 „
„ powyżej 2 kg. do 10 kg.	25.000 „
„ powyżej 10 kg.	30.000 „

5. Wagi automatyczne (samoczynne):

a) Wagi automatyczne odważnikowe:

nośności do 10 kg. włącznie	150.000 „
„ powyżej 10 kg. do 50 kg. włącznie	250.000 „
„ powyżej 50 kg. do 500 kg. włącznie	400.000 „
„ powyżej 500 kg.	600.000 „

b) Wagi automatyczne przesuwnikowe:

Za sprawdzenie wagi po wyłączeniu urządzenia samoczynnego się opłaty, ustanowione w § 27 poz. 1 c dla wag handlowych zwyczajnych złożonych takiej samej nośności.

Dopłata za sprawdzenie urządzenia samoczynnego przy wagach:

nośności do 3000 kg. włącznie	100.000 „
nośności powyżej 3000 kg. do 11 000 kg włącz.	150.000 „
nośności powyż. 11 000 kg do 31 000 kg włącz.	250.000 „
nośności powyżej 31 000 kg	300.000 „

6. Wagi bagażowe, towarowe i pocztowe, dozwolone na kolejach i poczcie. Opłaty te same, co dla wag handlowych zwyczajnych złożonych.

§ 28.

Przepływomierze.

1. Przepływomierze gazu (gazomierze).

a) Gazomierze mokre, przepuszczające na godzinę objętość gazu:

0,3 metra sześciennego i mniej	10.000 mk.
powyżej 0,3 metra sześciennego do 0,5 metra sześciennego włącznie	15.000 „
powyżej 0,5 metra sześciennego do 1 metra sześciennego włącznie	20.000 „
powyżej 1 metra sześciennego do 2 metr. sześciennego włącznie	30.000 „
powyżej 2 metrów sześciennego do 4 metr. sześciennego włącznie	40.000 „
powyżej 4 metrów sześciennego do 6 metr. sześciennego włącznie	50.000 „
powyżej 6 metrów sześciennego do 8 metr. sześciennego włącznie	60.000 „
powyżej 8 metrów sześciennego do 10 metr. sześciennego włącznie	70.000 „
powyżej 10 metr. sześciennego do 15 metr. sześciennego włącznie	80.000 „
powyżej 15 metrów sześciennego za każde następne całe lub rozpoczęte 5 metr. sześć. — dopłata	5.000 „

b) Za sprzedawanie gazomierzy mokrych, posiadających dwie rury przelewowe i spustowe i wymagających dwóch po sobie następujących badań, pobiera się opłaty o 20% wyższe.

c) Gazomierze suche: Za sprawdzanie gazomierzy suchych pobiera się opłaty o 50% wyższe od opłat za gazomierze mokre, wymienionych w ustępie a).

d) Za sprawdzanie gazomierzy z zamiennem liczydłem pobiera się opłaty zasadnicze następujące:

za gazomierze mokre — o 50% wyższe od opłat, wymienionych w ustępie a);

za gazomierze suche — o 100% wyższe od opłat, wymienionych w ustępie a).

e) Za sprawdzenie odejmowalnego oddzielnie zgłoszonego liczydła do gazomierza stacyjnego pobiera się opłatę 10.000 marek.

2. Przepływomierze wody (wodomierze).

O średnicy przewodu (kaliber):

15 milimetrów i mniej	15.000 mk.
powyżej 15 milimetrów do 25 milimetrów włącz.	25.000 „
powyżej 25 milimetrów do 50 milimetrów włącz.	50.000 „
powyżej 50 milimetrów do 75 milimetrów włącz.	60.000 „
powyżej 75 milimetrów	80.000 „

3. Przepływomierze spirytusu i alkoholu (aparaty miernicze do spirytusu, aparaty kontrolno-miernicze, zegary gorzelnicze):

a) za sprawdzenie przyrządu, mierzącego ogólną ilość przepływającego spirytusu:

z jednym bębnem mierniczym	200.000 mk.
z dwoma bębnami mierniczemi	300.000 „

b) za sprawdzenie przyrządu, mierzącego ogólną ilość przepływającego spirytusu i zawartą w nim ilość absolutnego alkoholu

400.000 „

c) za oddzielne sprawdzenie części składowych powyższych przyrządów:

bębna mierniczego	200.000 „
plywaka	100.000 „
liczydła	50.000 „

§ 29.

Gęstościomierze zbożowe.

1. Gęstościomierze $\frac{1}{4}$ — litrowe	15.000 mk.
Gęstościomierze 1 — litrowe	30.000 „
Gęstościomierze 20 — litrowe	150.000 „

Opłaty powyższe liczy się jedynie za sprawdzenie ogólne, włączając w to sprawdzenie wymiarów przyrządu i wytarowania nieobciążonej wagi, oraz za sprawdzenie dokładności wskazań przyrządu i dokładności pojemnika.

Niezależnie od opłat powyższych pobiera się opłaty za sprawdzenie odważników (§ 26. p. 3) i sprawdzenie wagi (§ 27, p. 4).

2. Za sprawdzenie szalki z płytką mosiężną, jako części zapasowych

2.000 mk.

§ 30.

Areometry.

1. Areometry, sprawdzane przynajmniej w 5 punktach skali:
 - a) temoareometry 20.000 mk.
 - b) areometry bez termometrów 15.000 „
2. Areometry, sprawdzane najwyżej w 3 punktach skali:
 - a) temoareometry 15.000 „
 - b) areometry bez termometrów 10.000 „

CZEŚĆ III.

§ 31.

Za odważanie przedmiotów, dostarczanych do urzędów, pobiera się opłaty według następującej taryfy:

1. Odważanie handlowe zwyczajne:

Przedmioty od $\frac{1}{2}$ dkg. do 10 kg. włącznie . . .	400 mk.
Przedmioty cięższe od 10 kg. za każde następne całe lub rozpoczęte 10 kg.	200 „
2. Odważanie handlowe dokładniejsze::

Przedmioty od 10 mg. do 1 kg. włącznie . . .	1.000 „
Przedmioty cięższe od 1 kg. do 50 kg.: za pierwszy kilogram	1.000 „
za każdy następny kg. lub jego część . . .	200 „
3. Odważanie wzorcami normalnymi bezpośredniemi:

Przedmioty od 10 mg. do 1 kg. włącznie . . .	2.000 „
Przedmioty cięższe od 1 kg. do 20 kg.: za pierwszy kilogram	2.000 „
za każdy następny kg. lub jego część . . .	500 „

CZEŚĆ IV.

§ 32.

Za przewóz do urzędu miar narzędzi mierniczych, zatrzymanych przy rewizjach, a zwracanych właścicielom, pobiera się następujące opłaty:

Rodzaj i wielkość narzędzia:	Opłata za szt.
Przymiary i pojemniki	300 mk.
Odważniki wielkości poniżej 10 dkg.	200 „
Odważniki wielkości od 10 dkg. do 50 dkg. włącz.	300 „
Odważniki wielk. powyż. 50 dkg. a poniżej 10 dkg.	600 „
Odważniki wielkości od 10 kg włącznie wzwyż	1.200 „
Wagi proste	600 „
Wagi złożone równoramienne (stołowe)	3.000 „
Wagi złożone nierównoramienne	6.000 „

CZEŚĆ V.

Przepisy przechodnie.

§ 33.

Oplaty za wypożyczanie narzędzi normalnych i środków pomocniczych, przewidziane w § 7. niniejszych przepisów, nie będą pobierane na obszarze b. dzielnicy pruskiej.

§ 34.

Oplaty za ekspertyzy, dokonywane dla sądów w sprawach karnych na terytorjum b. zaboru austriackiego, aż do odwołania nie będą pobierane.

§ 35.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na całym terytorjum Państwa i wchodzi w życie z dniem 20. maja 1923 r.

Jednocześnie tracą moc obowiązującą wszystkie dotychczasowe przepisy o opłatach za czynności urzędów miar.

Minister Przemysłu i Handlu: **Stefan Ossowski.**

7.

Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 489 z 27. VI. 23).

Rozporządzenie

Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 19. czerwca 1923 r.

o podwyższeniu opłat za czynności urzędów miar.

Na podstawie art. 23 dekretu o miarach z dnia 8. lutego 1919 roku (Dz. P. P. P. Nr. 15, poz. 211), rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 28. maja 1921 r. o miarach (Dz. Urz. Min. b. Dz. Pr. Nr. 20, poz. 138), rozporządzeń Rady Ministrów: z dnia 17. listopada 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 716), z dnia 5. grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 104, poz. 752) i z dnia 16. czerwca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 470), oraz na podstawie § 16 ustawy Rzeszy Niemieckiej z dnia 30. maja 1908 r. o miarach (Dz. U. Rzeszy Niemieckiej str. 349) i § 1. ust. 2. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28. lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 166) zarządza się co następuje:

§ 1.

Wszystkie bezwzględne stawki opłat, wymieniane w rozporządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 1. maja 1923 r. o opła-

tach za czynności urzędów miar (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 358) ze zmianami, wprowadzonymi rozporządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 19. czerwca 1923 r. w przedmiocie zmian w rozporządzeniu z dnia 1. maja 1923 r. o opłatach za czynności urzędów miar (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 488), **podwyższa się o 50%.**

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. lipca 1923 roku.

Minister Przemysłu i Handlu: **W. Kucharski.**

8.

Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 488 z 27. VI. 23).

Rozporządzenie

Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 19. czerwca 1923 r.

w przedmiocie zmian w rozporządzeniu z dnia 1. maja 1923 roku o opłatach za czynności urzędów miar.

Na podstawie art. 23 dekretu o miarach z dnia 8. lutego 1919 roku (Dz. P. P. P. Nr. 15, poz. 211), rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 28. maja 1921 r. o miarach (Dz. Urz. Min. b. Dz. Pr. Nr. 20, poz. 138), rozporządzeń Rady Ministrów: z dnia 17. listopada 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 716), z dnia 5. grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 104, poz. 752) i z dnia 16. czerwca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 470), oraz na podstawie § 16 ustawy Rzeszy Niemieckiej z dnia 30. maja 1908 r. o miarach (Dz. U. Rzeszy Niemieckiej str. 349) i § 1. ust. 2. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28. lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 166) zarządza się co następuje:

§ 1.

W rozporządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 1. maja 1923 r. o opłatach za czynności urzędów miar (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 358) wprowadza się zmiany następujące:

- a) Ustęp 2. § 3. powołanego rozporządzenia uzupełnia się następującem zdaniem: „Przepis ten nie ma również zastosowania przy sprawdzaniu przepływomierzy wody (Cz. II § 28 p. 2) w wypadkach, gdy sprawdzanie dokonywane jest przez urząd miar, nie posiadający własnego urządzenia do sprawdzania takich przepływomierzy.“

- b) W § 26. p. 3. stawkę opłaty zasadniczej za sprawdzanie odważników użytkowanych dokładniejszych wielkości od 1 dkg do 20 dkg włącznie zmienia się z 1500 mk. na 2000 mk.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu: **W. Kucharski.**

Rozdział III.

Statystyka przemysłowa.

1.

(Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 235 z 7. IV. 23).

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 22 marca 1923 r.

w przedmiocie statystyki stanu zatrudnienia w przemyśle w górno-śląskiej części województwa śląskiego.

Na podstawie art. 2. ustawy z dnia 21. października 1919 r. o organizacji statystyki administracyjnej (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 464) tudzież na podstawie art. 2. punkt 15. ustawy z dnia 16. czerwca 1922 r. o rozciągnięciu na ziemie górnośląskie Województwa śląskiego Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i niektórych ustaw innych oraz w przedmiocie zmian w ustawodawstwie na tych ziemiach obowiązującym (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 388) zarządza się co następuje:

§ 1.

Wszystkie zajmujące się wytwarzaniem lub przetwarzaniem dóbr zakłady przemysłowe tak państwowe, jak komunalne i prywatne, zatrudniające 20 robotników lub więcej oraz zakłady zatrudniające wprowadzić mniej robotników, lecz wyznaczone przez Główny Urząd Statystyczny, są obowiązane z upływem każdego miesiąca, najpóźniej dnia 5. następnego miesiąca, przysyłać sprawozdania o stanie zatrudnienia według wzoru przepisanego przez Główny Urząd Statystyczny do Głównego Urzędu Statystycznego oraz równocześnie odpis tego sprawozdania do urzędu wojewódzkiego.

§ 2.

Na wypadek zawieszenia lub zaprzestania albo wznowienia produkcji zakłady wymienione w § 1. mają obowiązek zawiadomić o tym fakcie w ciągu tygodnia z podaniem przyczyny Główny Urząd Statystyczny oraz urząd wojewódzki.

§ 3.

Zakłady wymienione w § 1., nawet w razie czasowego zmniejszenia się liczby robotników poniżej 20, powinny nieprzerwanie nadsyłać zwykle sprawozdania miesięczne.

§ 4.

Za regularne nadsyłanie przepisanych sprawozdań oraz prawdziwość danych zawartych w sprawozdaniach, odpowiedzialność ponoszą właściciele, względnie kierownicy zakładów wskazanych w § 1.

§ 5.

Osoby wymienione w § 4., winne wykroczenia przeciw przepisom, zawartym w paragrafach 1 do 3 niniejszego rozporządzenia, podlegają karze grzywny — do mk. 100.000, a w razie niemożności uiszczenia grzywny — karze aresztu do jednego miesiąca; w razie powtórnego wykroczenia może być wymierzona kara w wysokości podwójnej. Kary te wymierza władza administracyjna I. instancji, stronie zaś służy odwołanie się według obowiązujących przepisów, a zwłaszcza przy odpowiednim zastosowaniu przepisów pruskiej ustawy o wydawaniu policyjnych rozporządzeń karnych w sprawach o wykroczenia z dnia 23. kwietnia 1883 r. (Pr. zb. ust. str. 65).

§ 6.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: W. Sikorski.

2.

(Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 207 z 28. III. 23).

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 22. marca 1923 r.

w przedmiocie statystyki strajków i lokautów w górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

Na podstawie art. 2. ustawy z dnia 21. października 1919 r. o organizacji statystyki administracyjnej (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz.

464), tudzież na podstawie art. 2. punkt 15. ustawy z dnia 16. czerwca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 388), o rozciągnięciu na ziemię górnośląskie Województwa Śląskiego Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i niektórych ustaw innych oraz w przedmiocie zmian w ustawodawstwie na tych ziemiach obowiązującym zarządza się co następuje:

§ 1.

Władze wskazane w § 2. niniejszego rozporządzenia, obowiązane są donosić Głównemu Urzędowi Statystycznemu przy użyciu wydanych w tym celu przez ten Urząd kwestionariuszów o wszelkich wypadkach zbiorowego zawieszenia pracy, spowodowanych bądź przez pracowników (strajk) bądź też przez pracodawców (lokaut). Kwestionariusze te po należytem ich wypełnieniu powinny być przesłane najpóźniej w dwadzieścia dni po zakończeniu strajku, względnie lokautu, bezpośrednio Głównemu Urzędowi Statystycznemu.

§ 2.

Obowiązek donoszenia o strajkach, względnie lokautach, ciąży na:

- a) inspektorach przemysłowych, w stosunku do strajków i lokautów w zakładach i przedsiębiorstwach prywatnych wszelkiego rodzaju (rolniczych, przemysłowych, handlowych, transportowych i t. p.);
- b) urzędach górniczych w stosunku do strajków w górnictwie;
- c) odpowiednich dyrekcjach kolejowych — w stosunku do strajków na kolejach żelaznych państwowych;
- d) odpowiednich urzędach wojskowych — w stosunku do strajków w państwowych zakładach wojskowych;
- e) odpowiednich urzędach komunalnych — w stosunku do strajków w zakładach komunalnych;
- f) władzach i urzędach państwowych, nie wyszczególnionych w punktach b), c), d) i e) niniejszego artykułu, w stosunku do strajków w zakładach i przedsiębiorstwach im bezpośrednio podległych.

§ 3.

Wszystkie zakłady i przedsiębiorstwa prywatne, zatrudniające przynajmniej 5 pracowników najemnych, obowiązane są o każdym wypadku strajku lub lokautu przesyłać do właściwego inspektora przemysłowego względnie Urzędu Górniczego następujące zawiadomienia:

- a) pierwsze zawiadomienie natychmiast po wybuchu strajku, względnie lokautu z podaniem daty wybuchu zatargu i liczby pracowników, którzy pracę przerywali (mężczyzn, kobiet i młodocianych);
- b) drugie zawiadomienie natychmiast po ukończeniu zatargu z podaniem daty ponownego podjęcia pracy, względnie daty, od której zatarg należy uważać za zakończony.

Jeżeli pracownicy nie jednocześnie przerywali pracę, lub nie jednocześnie przystąpili po ukończeniu zatargu do pracy, należy w drugim zawiadomieniu podać datę przerwania, względnie ponownego przystąpienia do pracy poszczególnych grup pracowników, podając liczbę pracowników nie pracujących w poszczególnych okresach czasu.

§ 4.

Na żądanie inspektorów przemysłowych, właściciele względnie kierownicy gospodarstw, zakładów i przedsiębiorstw wymienionych w ustępie 1 § 3. są obowiązani udzielać wszelkich informacji o każdym strajku, względnie lokaucie w podległych im zakładach, w szczególności udzielać odpisów żądań pracowników, zgłoszonych na piśmie, oraz odpisów umów, zawartych w wynikach zatargu.

§ 5.

Właściciele względnie kierownicy gospodarstw, zakładów i przedsiębiorstw, wymienionych w ustępie 1. § 3., na wypadek nie zastosowania się do przepisów §§ 3. i 4. niniejszego rozporządzenia lub podawania danych świadomie nieprawdziwych, podlegają karze do wysokości przewidzianej w art. 5. ustawy z dnia 21. października 1919 r. o organizacji statystyki administracyjnej. Kary te wymierza władza administracyjna I. instancji, stronie zaś służy odwołanie się według obowiązujących przepisów, a zwłaszcza przy odpowiednim zastosowaniu przepisów, pruskiej ustawy o wydaniu policyjnych rozporządzeń karnych w sprawach o wykroczenia z dnia 23. kwietnia 1883 r. (Pr. Zb. Ust. str. 65).

§ 6.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: **W. Sikorski.**

Rozdział IV.

Rozporządzenia policyjne.

1.

(Dz. U. Śl. Nr. 5; poz. 19 z 10. VII. 1922).

Rozporządzenie

z dnia 6. lipca 1922 r.

w sprawie wykonywania przemysłu gospodnio-szynkarskiego.

W zastosowaniu §§ 6, 12 i 15 ustawy o zarządzie policyjnym z dnia 11. marca 1850 r. i § 137 ustawy o ogólnym zarządzie krajowym z dnia 30. lipca 1883 r. stanowią w porozumieniu z Tymczasową Radą Wojewódzką co następuje:

Art. 1.

Rozporządzenie policyjne Prezydenta Rządu w Opolu z dnia 1. lipca 1904 r. o wykonywaniu przemysłu gospodnio-szynkarskiego i obrocie napojami wysokokowymi pozostaje w mocy w części górnośląskiej Województwa Śląskiego, z następującymi zmianami: Władzami powołanemi do przedłużenia lub ograniczenia godziny policyjnej, na zasadzie § 1. i § 2. cytowanego rozporządzenia, są Starostowie i Dyrektorowie Policji w Katowicach i Król. Hucie. Dotychczasowe pozwolenia na przedłużenia godziny policyjnej, wydane przez miejscowe władze policyjne pozostaną w mocy, o ile do dnia 30. lipca r. b. na wniosek osoby interesowanej Starosta lub Dyrektor Policji zatwierdzi tę godzinę.

Art. 2.

W paragrafie 9. należy skreślić następujące słowa: „oraz spisu doręzonego przez miejscową władzę policyjną i uzupełnić się mającego osób uznanych za pijaków.“

Art. 3.

Postanowienie § 10. omawianego rozporządzenia otrzymuje następujące brzmienie:

„Przekroczenia niniejszego rozporządzenia będą karane grzywną do 6000 mk. lub stosownym aresztem.“

Art. 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wojewoda Śląski:

J. Rymer.

(Dz. Ust. Śl. Nr. 13; poz. 91 z dnia 17. marca 1923)

2.

Ustawa

z dnia 2. marca 1923 roku
w przedmiocie wykonywania przemysłu gospodnio-szynkarskiego
w górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

Art. 1.

Zatwierdza się rozporządzenie Wojewody Śląskiego z dnia 6. lipca 1922 roku (Dziennik Ustaw Śląskich Nr. 5, poz. 19.)

Art. 2.

Wykonanie tej ustawy porucza się Wojewodzie.

Marszałek:

(—) Wolny.

Rozdział V.

Obrót nawozami sztucznymi.

1.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 6. grudnia 1922 roku
w przedmiocie zmiany kompetencji władz odnośnie do obrotu nawozami sztucznymi, amoniakalnymi i fosforowemi na ziemiach górnośląskich Województwa Śląskiego.

Na podstawie art. 6. ustawy z 16. czerwca 1922 r. o rozciągnięciu na ziemię górnośląskie Województwa Śląskiego Konstytu-

U w a g a:

¹⁾ Przy zatwierdzeniu powyższego rozporządzenia popelniał Sejm Śląski błąd. Rozporządzenie z dnia 6. lipca 1922 r. ma charakter policyjny. Do wydawania tego rodzaju rozporządzeń jest Wojewoda upoważniony na mocy § 137 i § 139 ustawy z 30. lipca 1883, jeśli zasięgnie zgody Rady Wojewódzkiej. W danym wypadku nie chodzi zatem o rozporządzenie wydane na mocy ustawy z dnia 30. lipca 1921 (Dz. U. Rz. P. Nr. 69 poz. 449) [Zbiór praw tom I. str. 50]. Sejm Śląski nie był uprawniony do zatwierdzania tego rozporządzenia, a Wojewoda może każdej chwili wydać inne rozporządzenie regulujące tę sprawę.

tucji Rzeczypospolitej Polskiej i niektórych innych ustaw oraz w przedmiocie zmian w ustawodawstwie na tych ziemiach obowiązującym (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 388) oraz zgodnie z artykułem 1. par. 1. ust. 1. polsko-niemieckiej konwencji górnośląskiej (Dz. U. R. P. 1922 r. Nr. 44, poz. 371) zarządza się w porozumieniu z Tymczasową Radą Wojewódzką co następuje:

§ 1.

Uprawnienia przysługujące Ministrowi Gospodarki Rzeszy odnośnie do obrotu nawozami sztucznymi, amoniakalnemi i fosforowemi na zasadzie rozporządzenia Rady Związkowej z 22. maja 1916 ¹⁾ r. o zarządzeniach wojennych dla zabezpieczenia wyżywienia ludności (Dz. Ust. Rzeszy str. 401), rozporządzeń Urzędu wyżywienia w czasie wojny z 18. maja 1917 ²⁾ r. (Dz. Ust. Rzeszy str. 427) i 3. czerwca 1918 ³⁾ r. (Dz. Ust. Rzeszy str. 474) oraz rozporządzenia o rozgraniczeniu właściwości Ministerstwa Aproprowiacji Rzeszy i Ministerstwa Gospodarki Rzeszy z 7. czerwca 1919 roku (Dz. Ust. Rzeszy str. 639), względnie z 5. września 1919 ⁴⁾ r. (Dz. Ust. Rzeszy str. 1519) — przechodzą na Ministra Przemysłu i Handlu, który je wykonuje w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Powiatowych.

§ 2.

Uprawnienia przysługujące urzędowi kontroli nad obrotem nawozami sztucznymi, amoniakalnemi i fosforowemi — na podstawie rozporządzeń z 18. maja 1917 r. (Dz. Ust. Rzeszy str. 474) przechodzą na Wojewodę śląskiego.

§ 3.

Wykonywanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Przemysłu i Handlu.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów: **Juljan Nowak**

Kierownik Ministerstwa Przemysłu i Handlu:

Henryk Strassburger

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

J. Raczyński.

(Dz. Ust. R. P. Nr. 116; poz. 1049 z dnia 30. grudnia 22).

U w a g i:

¹⁾ przedruk patrz pod liczbą 3.

²⁾ przedruk patrz pod liczbą 5.

³⁾ przedruk patrz pod liczbą 6.

⁴⁾ przedruk patrz pod liczbą 7.

2.

L. Wydz. V — 1471.

Katowice, 9. marca 1923.

Dotyczy: uregulowania kontroli obrotu nawozami sztucznymi amoniakalnymi i fosforowymi na obszarze Województwa Śląskiego.

Rozporządzenie

Wojewody Śląskiego
z dnia 9. marca 1923 roku

L. V. 1471,

zawierające instrukcję w sprawie wykonywania kontroli nad obrotem nawozami sztucznymi amoniakalnymi i fosforowymi na obszarze Województwa Śląskiego.

Na podstawie § 2. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6. grudnia. 1922 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 116, poz. 1094, zarządzam, co następuje:

§ 1.

Wszelkie zapasy nawozów sztucznych amoniakalnych i fosforowych, znajdujące się w dniu 15. marca 1923 r. u producentów lub w prywatnych magazynach i przeznaczone dla dalszej odsprzedaży podlegają kontroli Województwa Śląskiego.

§ 2.

Obrót i wywóz z granic Województwa Śląskiego wszelkich zapasów nawozów sztucznych amoniakalnych i fosforowych zawisłym będzie z dniem 15. marca 1923 r. od uzyskania zezwolenia na sprzedaż względnie wywóz ze strony Województwa Śląskiego (Wydział Przemysłu i Handlu) gmach Dyrekcji Policji, Katowice, ulica Zielona).

§ 3.

Wywóz nawozów sztucznych amoniakalnych i fosforowych z obszaru Województwa Śląskiego bez zezwolenia jest zabroniony.

Wszystkie kolejowe urzędy stacyjne na obszarze Województwa Śląskiego nie będą mogły przyjmować do wysyłki jakichkolwiek ilości nawozów sztucznych amoniakalnych i fosforowych, dopóki do kolejowego listu przewozowego nie będzie dołączone przez nadawcę pisemne zezwolenie Województwa Śląskiego w myśl § 2 niniejszego rozporządzenia.

Podlegające kontroli i wyprodukowane na obszarze Województwa Śląskiego nawozy sztuczne amoniakalne i fosforowe mają

w pierwszej linii służyć na pokrycie zapotrzebowania rolniczej ludności Województwa Śląskiego. Przydział nawozów sztucznych amoniakalnych i fosforowych dla reszty Rzeczypospolitej Polskiej nastąpi w myśl reskryptu Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 9. 2. 1923 r., L. S. 310, wydanego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 5.

Odbiorcy po wyznaczeniu im do zakupu ilości nawozów sztucznych amoniakalnych i fosforowych i udzieleniu im przepisanych zezwoleń na wywóz ze strony Województwa Śląskiego, winni uregulować stronę czysto-handlową, w szczególności sprawę ceny kupna, terminu dostawy itp. bezpośrednio ze wskazanymi im producentami nawozów bez jakiegokolwiek dalszej ingerencji ze strony Województwa Śląskiego.

§ 6.

Na pokrycie wydatków połączonych z wykonaniem kontroli nad obrotem nawozami sztucznymi amoniakalnymi i fosforowymi będzie Województwo Śląskie pobierać od stron interesowanych opłaty manipulacyjne w wysokości 3 pro mille od wartości towaru w sposób wskazany w rozporządzeniu Wojewody Śląskiego z dnia 10. lipca 1922 r. Dz. Ust. Śl. Nr. 6, poz. 24, w przedmiocie opłat manipulacyjnych, zatwierdzonego ustawą z dnia 20. grudnia 1922 roku, Dz. Ust. Śl. Nr. 2, poz. 15, Punkt III, ex 1923.

§ 7.

Z wyprodukowanych zapasów nawozów sztucznych amoniakalnych i fosforowych pozostawia się po obliczeniu producentowi do dyspozycji 5% ogólnego zapasu, a to celem rozdziału pomiędzy robotników i pracowników odnośnego zakładu, wytwarzającego wspomniane nawozy.

§ 8.

Oprócz ilości przewidzianej w § 7. niniejszego rozporządzenia może Województwo pozostawić odnośnemu producentowi na jego prośbę pewną ilość nawozów sztucznych amoniakalnych i fosforowych, która niezbędną mu jest do zagospodarowania jego własnych i przez niego zarządzanych gruntów rolnych. W odnośnej prośbie należy podać obszar, położenie, stan uprawy i stan własności gruntów. Podania tego rodzaju będą uwzględnione przez Województwo, jeżeli będą potwierdzone co do swej prawdziwości przez właściwe władze policyjne, a nie będą zawierać w sobie wniosków na przyznanie nawozów dla uprawy lasów i nieużytków.

Dla posiadłości rolnych, dzierżawionych tylko przez danego producenta nawozów, nie będą zwolnione żadne zapasy nawozów sztucznych amoniakalnych i fosforowych.

§ 9.

Województwo zastrzega sobie możność wykonywania przez odpowiednie organy każdorazowej kontroli zapasów nawozów sztucznych amoniakalnych i fosforowych u producentów, wglądu do ich ksiąg handlowych i zapisków, celem stwierdzenia, czy pozbyte ilości nawozów pokryte są w zupełności zezwoleniami na sprzedaż wzgl. na wywóz ze strony Województwa Śląskiego.

§ 10.

Każdy producent lub handlarz nawozów sztucznych amoniakalnych i fosforowych, mający siedzibę swego przedsiębiorstwa na terytorjum Województwa Śląskiego, jest zobowiązany do 10. każdego miesiąca przedłożyć Województwu Śląskiemu (wydział przemysłu i handlu) według przyległego wzoru wykaz statystyczny o wysokości produkcji nawozów i ich zużyciu w miesiącu poprzednim.

§ 11.

Wszelkie umowy producentów nawozów sztucznych amoniakalnych i fosforowych oraz handlarzy z odbiorcami, które sprzeciwiają się niniejszemu rozporządzeniu i zawierają termin dostawy po 15. marca 1923 r., tracą z chwilą ogłoszenia tego rozporządzenia swoją ważność.

§ 12.

Wszelkie przekroczenia, przewidziane w niniejszem rozporządzeniu, ulegną karom, określonym w § 3. rozporządzenia z dnia 18. stycznia 1917 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. Str. 59), a to karze więzienia do jednego roku i grzywnie do 10 000 Mkn., względnie jednej z tych kar.

Niezawisłe od kary może być orzeczonem przepadek zakwestjonowanego zapasu nawozów.

Wojewoda:

(—) Schultis.

3.

Bekanntmachung

**des Reichskanzlers über Kriegsmassnahmen zur Sicherung
der Volksernährung vom 22. Mai 1916 (RGB. 401).**

Der Bundesrat hat auf Grund des § 3 des Gesetzes über die Ermächtigung des Bundesrats zu wirtschaftlichen Massnahmen usw. vom 4. August 1914 (RGB. S. 327) folgende Verordnung erlassen:

§ 1.

Der Reichskanzler wird ermächtigt, die im Deutschen Reiche vorhandenen Lebensmittel sowie Rohstoffe und andere Gegenstände die zur Lebensmittelversorgung erforderlich sind, für die Ernährung des Volkes in Anspruch zu nehmen. Er kann die Einfuhr, Durchfuhr und Ausfuhr solcher Gegenstände regeln.

Er kann in gleicher Weise über Futtermittel sowie Rohstoffe und andere Gegenstände, die zur Viehversorgung erforderlich sind, zur Ernährung von Nutztieren verfügen.

§ 2.

Der Reichskanzler kann die zur Durchführung des § 1 erforderlichen Bestimmungen treffen; er kann den Verkehr mit den daselbst bezeichneten Gegenständen und ihren Verbrauch regeln, auch Bestimmungen über die Preise treffen. Er kann bestimmen, dass Zuwiderhandlungen mit Gefängnis bis zu einem Jahre und mit Geldstrafe bis zu zehntausend Mark oder mit einer dieser Strafen bestraft, und dass neben der Strafe die Gegenstände, auf die sich die strafbare Handlung bezieht, ohne Unterschied, ob sie dem Täter gehören oder nicht, eingezogen werden.

Der Reichskanzler kann in dringenden Fällen die Landesbehörden unmittelbar mit Anweisungen versehen.

§ 3.

Die vom Bundesrate zur Sicherung der Volksernährung erlassenen Verordnungen bleiben unberührt. Der Reichskanzler kann in dringenden Fällen abweichende Bestimmungen treffen; diese sind dem Bundesrat unverzüglich vorzulegen.

5*

§ 4.

Der Reichskanzler kann die Befugnisse, die ihm nach dieser Verordnung oder anderen zur Sicherung der Volksernährung erlassenen Verordnungen zustehen, ganz oder teilweise durch eine

seiner Aufsicht unterstehenden Behörde ausüben. Er bestimmt das Nähere über Einrichtung, Geschäftskreis und Geschäftsgang dieser Behörde.

§ 5.

Diese Verordnung tritt mit dem Tage der Verkündung in Kraft. Der Bundesrat bestimmt den Zeitpunkt des Ausserkrafttretens.

4.

Bekanntmachung

des Reichskanzlers

zur Abänderung der Bekanntmachung über Kriegsmassnahmen zur Sicherung der Volksernährung vom 22. Mai 1916, vom 18. August 1917 (RGB. S. 823).

Der Bundesrat hat auf Grund des § 3 des Gesetzes über die Ermächtigung des Bundesrats zu wirtschaftlichen Massnahmen usw. vom 4. August 1914 (RGB. S. 327) folgende Verordnung erlassen:

Art. 1.

Der § 4 der Bekanntmachung über Kriegsmassnahmen zur Sicherung der Volksernährung vom 22. Mai 1916 (RGB. S. 401) erhält folgende Fassung:

Die Befugnisse, die dem Reichskanzler nach dieser Verordnung oder anderen zur Sicherung der Volksernährung erlassenen Verordnungen zustehen, können ganz oder teilweise durch eine besondere, dem Reichskanzler unmittelbar unterstellte oberste Reichsbehörde ausgeübt werden.

Art. 2.

Diese Verordnung tritt mit dem Tage der Verkündung in Kraft.

Ausgegeben zu Berlin, den 6. September 1917.

5.

Bekanntmachung

des Reichskanzlers

über Ammoniakdünger. Vom 18. Mai 1917 (RGB. S. 427).

Auf Grund des § 2 Satz 2 der Bekanntmachung über Stickstoff vom 18. Januar 1917 (RGB. S. 59) wird bestimmt:

§ 1.

Zur Ueberwachung des Verkehrs mit Ammoniakdünger wird eine Ueberwachungsstelle für Ammoniakdünger gebildet. Die Ueberwachungsstelle besteht aus dem Vorsitzenden, einem Stellvertreter des Vorsitzenden und einem Verwaltungsausschusse. Sie untersteht der Aufsicht des Kriegsernährungsamts.

Der Präsident des Kriegsernährungsamts ernennt die Mitglieder und bestimmt das Nähere über die Leitung und Zusammensetzung der Stelle und über den Geschäftsgang.

§ 2.

Wer Ammoniakdünger herstellt, bedarf vom 1. Juli 1917 ab zu dessen Absatz der Genehmigung der Ueberwachungsstelle.

Die Ueberwachungsstelle kann weitere Bestimmungen über den Absatz von Ammoniakdünger erlassen.

§ 3.

Zu widerhandlungen gegen die Vorschrift im § 2 Abs. 1 oder die auf Grund des § 2 Abs. 2 erlassenen Bestimmungen werden nach § 3 Nr. 1 der Bekanntmachung über Stickstoff vom 18. Januar 1917 (RGB. S. 59) mit Gefängnis bis zu einem Jahre und mit Geldstrafe bis zu zehntausend Mark oder mit einer dieser Strafen bestraft..

Neben der Strafe können die Gegenstände, auf die sich die strafbare Handlung bezieht, eingezogen werden, ohne Unterschied, ob sie dem Täter gehören oder nicht.

§ 4.

Diese Bekanntmachung tritt mit dem Tage der Verkündung in Kraft.

6.

Verordnung

des Kriegsernährungsamts

über die phosphorsäurehaltigen Düngemittel vom 3. Juni 1918

(RGBl. S. 474).

Auf Grund der Verordnung über Kriegsmassnahmen zur Sicherung der Volksernährung vom 22. Mai 1916 (R. G. Bl. S. 401)

18. August 1917 (R. G. Bl. S. 823)

wird verordnet:

§ 1.

Die durch die Bekanntmachung über Ammoniakdünger vom 18. Mai 1917 (R. G. Bl. S. 427) gebildete Ueberwachungsstelle für Ammoniakdünger hat vom Inkrafttreten dieser Verordnung auch den Verkehr mit phosphorsäurehaltigen Düngemittel zu überwachen. Sie erlässt die zu diesem Zwecke erforderlichen Bestimmungen über den Absatz von solchen Düngemitteln.

Die Ueberwachungsstelle führt fortan die Bezeichnung: „Ueberwachungsstelle für Ammoniakdünger und phosphorsäurehaltige Düngemittel“. Der Staatssekretär des Kriegsernährungsamts bestimmt das Nähere über die hierdurch erforderlichen Aenderungen in der Zusammensetzung der Stelle.

§ 2.

Zu widerhandlungen gegen die auf Grund des § 1 erlassenen Bestimmungen werden mit Gefängnis bis zu einem Jahre und mit Geldstrafe bis zu zehntausend Mark oder mit einer dieser Strafen bestraft. Neben der Strafe kann auf Einziehung der Gegenstände erkannt werden, auf die sich die strafbare Handlung bezieht, ohne Unterschied, ob sie dem Täter gehören oder nicht.

§ 3.

Diese Verordnung tritt mit dem Tage der Verkündung in Kraft. Die Erfüllung von Lieferungsverträgen über phosphorsäurehaltige Düngemittel, die vor dem 1. Juli 1918 abgeschlossen sind, und Lieferungen für das erste Halbjahr 1918 betreffen, wird bis zum 1. Oktober 1918 von dieser Verordnung nicht berührt.

7.

Erlass des Reichspräsidenten

**betreffend Vereinigung des Reichswirtschaftsministeriums
und des Reichsernährungsministeriums
vom 5. September 1919 (RGBl. 1519).**

Das Reichswirtschaftsministerium und das Reichsernährungsministerium werden mit dem 15. September 1919 zu einem Ministerium unter der Bezeichnung „Reichswirtschaftsministerium“ vereinigt. Auf dieses gehen die Befugnisse des Reichsernährungsministeriums mit dem 15. September 1919 über.

Der Vorstand und der Beirat des Reichsernährungsministeriums werden dem Reichswirtschaftsministerium für die Fragen der Volksernährung angegliedert. Der Reichswirtschaftsminister trifft die erforderlichen Bestimmungen über ihre Zusammensetzung und ihren Geschäftsgang.

Rozdział VI.

Przemysł kominiarski.

1.

Erlass

**der Minister des Innern und für Handel und Gewerbe,
betreffend Kehrbezirke für Schornsteinfeger, vom 5. Februar 1907
(M.-Bl. d. Handels- u. Gew.-Verw. S. 25).**

Zur Ausführung des Gesetzes vom 24. April 1888 (G. S. S. 79) haben wir die beigefügten Bestimmungen, betreffend die Errichtung von Kehrbezirken für Schornsteinfeger, erlassen. Sie wollen nunmehr prüfen, inwieweit hiernach die für Ihren Bezirk bestehenden Verwaltungsanordnungen eine Abänderung oder Ergänzung zu erfahren haben werden. Wir weisen dabei ausdrücklich darauf hin, dass Abweichungen von den Bestimmungen nur in folgendem Umfange zulässig sind:

1. Die in Ziffer I Abs. 3 vorgesehene Abgrenzung der Kehrbezirke nach der Grösse ist auch im weiteren Umfang, also auch für kleinere Städte und nicht zusammenhängende Ortschaften, statthaft.

2. Für die Bezirksschornsteinfeger können noch weitere Dienstpflichten aufgenommen werden. Insbesondere kann vorgeschrieben werden, dass sie bei Schadenbränden Hilfe zu leisten und bei der Brandschau mitzuwirken haben, sowie, dass sie verpflichtet sind, sich auf Verlangen an den Bauabnahmen zu beteiligen.

3. Die Regierungspräsidenten können sich die Zustimmung zur Ausstellung der Bezirksschornsteinfeger vorbehalten. Ausserdem kann in den Regulativen bestimmt werden, dass Bewerber, zu deren Anstellung die Zustimmung versagt worden ist, endgültig in der Bewerberliste gestrichen werden.

Darüber, ob „Unbescholtenheit“ der Bewerber oder Gesellen gemäss Ziffer III Abs. 1, Ziffer IV vorliegt, ist nach den Umständen des Einzelfalls Entscheidung zu treffen. Dabei ist davon auszugehen, dass über geringfügige Bestrafungen der Regel nach hinweggesehen werden kann.

Insoweit nach den neuen Bestimmungen eine Neueinteilung der Kehrbezirke erforderlich wird, ist sofern nicht im Einzelfalle besondere Umstände dagegen sprechen, dafür Sorge zu tragen, dass die zurzeit angestellten Bezirksschornsteinfeger bei der Neubesezung der Kehrbezirke in erster Linie, und zwar auch dann berück-

sichtigt werden, wenn sie den Anstellungsbedingungen unter Ziffer III nicht voll entsprechen.

Ueber die Durchführung dieses Erlasses wollen Sie unter Vorlage dieser erlassenen Anordnungen in zwei Exemplaren bis zum 1. Januar 1908 berichten.

Bestimmungen, Anlage.
betreffend die Einrichtung von Kehrbezirken für Schornsteinfeger.

I. Die Errichtung der Kehrbezirke dient lediglich feuerpolizeilichen Zwecken, nämlich der gehörigen Kontrolle über die ordnungsmässige Reinigung der Schornsteine nach Massgabe der darüber erlassenen Vorschriften. Daraus folgt, dass überall da, wo eine solche Kontrolle auf andere Weise gesichert erscheint, von der Einrichtung von Kehrbezirken abzusehen ist.

Anlangend die Abgrenzung der Kehrbezirke, so ist daran festzuhalten, dass zwar auf der einen Seite dem Inhaber des Kehrbezirkes ein ausreichendes Einkommen gewährleistet, auf der anderen Seite aber Vorsorge getroffen wird, dass dem Bezirksschornsteinfeger auch die Möglichkeit einer sorgfältigen Ueberwachung der von seinem Hilfspersonal ausgeführten Arbeiten verbleibt. Die Zuweisung mehrerer Kehrbezirke an einen Meister ist unzulässig.

Für grössere Städte und zusammenhängende Ortschaften empfiehlt sich eine Abgrenzung der Kehrbezirke in der Form, dass kleine, mittlere und grössere Kehrbezirke eingeteilt und junge Meister zunächst in einem kleinen Bezirk angestellt werden, damit sie im Laufe der Zeit in einen mittleren und schliesslich in einen grossen Bezirk versetzt werden und dadurch eine Steigerung ihres Einkommens erfahren können.

Eine Nachprüfung der Kehrbezirkseinteilung hat an der Hand der Kehrbücher mindestens alle 5 Jahre stattzufinden, sofern nicht infolge erhöhter Bautätigkeit schon früher eine andere Abgrenzung nötig wird. Die Nachprüfung erfolgt durch den Regierungspräsidenten, sofern eine Kehrbezirkseinteilung nur in einem Kreise stattgefunden hat, durch den Landrat (in Stadtkreisen durch die Ortspolizeibehörde).

Vor Einrichtung oder Abänderung der Kehrbezirke sind die Handwerkskammern und die Schornsteinfegerinnung zu hören.

In mehreren Grosstädten ist nur ein Kehrbezirk mit einer grösseren Anzahl von Meistern eingerichtet, ohne dass innerhalb dieses Bezirks jedem Schornsteinfeger behördlich eine bestimmte Anzahl von Häusern überwiesen ist. Wenngleich die Einrichtung solcher Kehrbezirke rechtlich nicht bedenkenfrei erscheint, können die bestehenden Kehrbezirke dieser Art, zumal das Kammergericht in der Entscheidung vom 29. März 1904 (Johow 15, 229) solche

Kehrbezirke für zulässig erachtet hat, unter der Voraussetzung vorläufig beibehalten werden, dass im Wege der Genossenschaftsbildung eine Aufteilung des gemeinsamen Kehrbezirkes erfolgt ist. Neue Kehrbezirke dieser Art sind aber nicht mehr zuzulassen.

II. Die innere Einrichtung der Kehrbezirke erfolgt durch ein vom Regierungspräsidenten zu erlassendes Regulativ. Dazu gehören Vorschriften über die persönliche und technische Befähigung der Bezirksschornsteinfeger, über das Verfahren bei der Anstellung über die Rechte und Pflichten der Bezirksschornsteinfeger und über die Voraussetzung der Entlassung. Nach der Entscheidung des Obergerichtes vom 3. Dezember 1903 (HMBI. 1904 S. 65) können die zur inneren Einrichtung der Kehrbezirke erforderlichen Massnahmen auch im Wege der Polizeiverordnung erlassen werden. Bei einer solchen Regelung ist jedoch besondere Vorsicht geboten, da nach der bisherigen Rechtsprechung der Straferichte anzunehmen ist, dass Verstösse gegen diejenigen Vorschriften, welche nicht feuerpolizeilicher Natur sind, sondern die Sicherung eines ordnungsmässigen Geschäftsbetriebs oder den Schutz des Publikums gegen Uebergriffe des Bezirksschornsteinfegers oder seines Hilfspersonals bezwecken, nicht mit Strafe bedroht werden können. Die Regelung hat durch den Landrat als Kreispolizeibehörde (in Stadtkreisen durch die Ortspolizeibehörde) zu erfolgen, wenn nur für einen einzigen Kreis im Regierungsbezirke Kehrbezirke eingerichtet sind.

III. Die Anstellung der Bezirksschornsteinfeger erfolgt auf Widerruf durch die Ortspolizeibehörde, sofern aber der Kehrbezirk über den Bezirk einer Ortspolizeibehörde hinausgeht, durch den Landrat. Angestellt darf nur werden, wer

das 24. Lebensjahr vollendet hat, Reichsangehöriger und der deutschen Sprache mächtig ist, im Schornsteinfegergewerbe den Meistertitel zu führen berechtigt ist (§ 133 der Gewerbeordnung, Art. 8 des Gesetzes vom 26. Juli 1897 R.GBl. S. 663) den zur Ausübung des Schornsteinfegergewerbes erforderlichen Gesundheitszustand nachweisen kann und unbescholten ist. Bei der ersten Anstellung ist ausserdem der Nachweis erforderlich, dass der Bewerber in dem betreffenden Regierungsbezirk oder im Landespolizeibezirke Berlin mindestens ein Jahr lang im Schornsteinfegerhandwerk entweder selbständig oder als Geselle tätig gewesen ist.

Die Anstellungsgesuche sind bei dem Regierungspräsidenten einzureichen, in dessen Verwaltungsbezirke die Anstellung gewünscht wird.

Dem Gesuche sind in Urschrift oder in beglaubigter Abschrift beizufügen:

- a) ein Geburtszeugnis ;
- b) die Zeugnisse über die Berechtigung zur Führung des Schornsteinfegermeistertitels;
- c) das Gesundheitszeugnis eines Kreisarztes;
- d) ein Führungszeugnis der Ortspolizeibehörden der Aufenthaltsorte der letzten drei Jahre.

In dem Gesuche ist ferner anzugeben, ob die Bewerbung für bestimmte Kehrbezirke oder für jeden etwa frei werdenden Kehrbezirk im Regierungsbezirk oder im Landespolizeibezirke Berlin erfolgt. Das Anstellungsgesuch kann gleichzeitig bei mehreren Regierungspräsidenten angebracht werden. Der Regierungspräsident trägt die Bewerbungen in der Reihenfolge des Eingangs in eine Liste ein. Bis zum 1. Oktober jeden Jahres haben die Bewerber anzuzeigen, ob sie ihre vorjährige Gesuche aufrechterhalten, widrigenfalls ihre Streichung aus der Liste erfolgt. Personen, die in der Bewerberliste nicht eingetragen sind, dürfen im Bezirke nicht angestellt werden. Wird eine Bezirksschornsteinfegermeisterstelle frei, so hat die Anstellungsbehörde hiervon dem Regierungspräsidenten Anzeige zu erstatten. Dieser bezeichnet sodann der Anstellungsbehörde diejenigen drei Persönlichkeiten, die nach dem Inhalte der Bewerberlisten am frühesten die Berechtigung zur Führung des Schornsteinfegermeistertitels erworben haben, wobei bei Bewerbern, die diese Berechtigung gleichzeitig erworben haben, das höhere Lebensalter entscheidet. Die Anstellungsbehörde wählt aus diesen drei Bezeichneten den Anzustellenden; sie ist berechtigt, vor der Anstellung die Bewerber zur Einreichung eines weiteren Gesundheits- und Leumundzeugnisses zu veranlassen.

IV. Ueber die Dienstpflichten der Bezirksschornsteinfeger sind in das Regulativ insbesondere folgende Vorschriften aufzunehmen:

1. der Bezirksschornsteinfeger hat im Kehrbezirke zu wohnen, sofern nicht die Anstellungsbehörde eine Ausnahme hiervon gestattet;

2. der Betrieb des Schornsteinfegergewerbes ausserhalb des Kehrbezirks ist dem Bezirksschornsteinfeger nur mit Genehmigung des Regierungspräsidenten, der Betrieb eines Nebengewerbes nur mit Genehmigung der Anstellungsbehörde gestattet;

3. dem Bezirksschornsteinfeger sowie seinen Gesellen und Lehrlingen ist die Forderung von Trinkgeldern und Neujahrschenken nicht gestattet. Der Bezirksschornsteinfeger hat Gesellen oder Lehrlinge, die diesem Verbote zuwiderhandeln, zu entlassen;

4. der Bezirksschornsteinfeger darf, abgesehen von dem Falle der Stellvertretung (s. unter VI), mehr als zwei Gesellen nicht halten. Die Gesellen müssen unbescholten und zuverlässig sein.

Die von ihm gehaltenen Lehrlinge dürfen zur selbstständigen Reinigung von Schornsteinen nicht verwendet werden, sondern nur in Begleitung des Meisters oder eines Gesellen tätig sein;

5. der Bezirksschornsteinfeger ist verpflichtet, entweder die Arbeiten selbst auszuführen oder die Verrichtungen des Hilfspersonals ständig zu überwachen. Etwaige Mängel in der Schornsteinanlage hat er sofort der Ortspolizeibehörde mitzuteilen;

6. verheiratete Bezirksschornsteinfeger haben binnen sechs Monaten nach der Anstellung den Nachweis zu erbringen, dass sie bei einer Lebensversicherung oder Witwen- und Waisenversicherung in angemessener Höhe versichert sind. Heiraten sie erst nach der Anstellung, so ist der Nachweis binnen sechs Monaten nach dem Tage der Verheiratung zu führen. Der Regierungspräsident ist befugt, diesen Nachweis in geeigneten Fällen zu erlassen;

7. der Bezirksschornsteinfeger hat ein Kkehrbuch nach dem anliegenden Muster zu führen. Besteht der Kkehrbezirk aus mehreren Gemeinden, so ist für jede Gemeinde ein Kkehrbuch anzulegen oder für jede Gemeinde ein besonderer Abschnitt des Kkehrbuches einzureichen. Die Eintragungen sind tunlichst an dem Tage, an dem die Verrichtungen erfolgt sind, in deutscher Sprache und deutschen oder lateinischen Schriftzeichen zu bewirken. Die Einnahmen an Kkehrlohn sind möglichst an dem Tage, an dem er eingeht, im Kkehrbuche zu vermerken. Eintragungen dürfen weder durch Durchstreichungen noch durch Rasuren unleserlich gemacht werden. Die Bücher sind auf Verlangen jederzeit der Ortspolizeibehörde zur Einsicht vorzulegen. Am Schlusse jedes Kalenderjahres ist das Buch der Ortspolizeibehörde zur Durchsicht einzureichen und nach dem Abschlusse 5 Jahre aufzubewahren;

8. der Kkehrlohn für das Fegen und Ausbrennen der Schornsteine darf nur vom Hauseigentümer oder Hausverwalter eingefordert werden;

9. der Bezirksschornsteinfeger und sein Hilfspersonal haben sich gegenüber den Hauseigentümern und Hausbewohnern eines angemessenen Betragens zu befleißigen;

10. bei mehr als dreitägiger Abwesenheit aus dem Kkehrbezirke muss sich der Bezirksschornsteinfeger bei der Anstellungsbehörde ab- und wieder anmelden.

V. Die Anstellung ist zu widerrufen, wenn

1. die Unrichtigkeit der Nachweise dargetan wird, auf Grund deren die Anstellung erfolgt ist,

2. der Bezirksschornsteinfeger wiederholt die Dienstpflichten gröblich verletzt hat oder den Anordnungen der Orts-Polizeibehörde, Gesellen oder Lehrlinge zu entlassen, nicht nachkommt,

3. der Bezirksschornsteinfeger wegen geistiger oder körperlicher Gebrechen oder wegen andauernder Krankheit nicht mehr zur Erfüllung seiner Berufspflichten imstande ist.

Die Anstellung kann widerrufen werden,

1. wenn Tatsachen vorliegen, die die Unzuverlässigkeit des Bezirksschornsteinfegers in Bezug auf seinen Gewerbebetrieb darthun,

2. wenn die Kehrbezirkseinteilung verändert wird. Gegen die den Widerruf aussprechende Verfügung der Ausstellungsbehörde sind die Rechtsmittel der §§ 127 ff des Landesverwaltungsgesetzes zulässig.

VI. Eine Stellvertretung ist nur zulässig bei vorübergehender Krankheit oder sonstiger Behinderung des Bezirksschornsteinfegers und im Todesfalle, sofern eine Witwe oder minderjährige Kinder vorhanden sind. Der Stellvertreter, dessen Auswahl in Todesfällen durch die Anstellungsbehörde, im übrigen durch den Bezirksschornsteinfeger selbst erfolgt, muss den an den Bezirksschornsteinfeger zu stellenden Anforderungen entsprechen, jedoch ist der Nachweis der Lebens-, Witwen- oder Waisenversicherung nicht erforderlich. Die Entlassung ungeeigneter Vertreter hat die Anstellungsbehörde herbeizuführen. Die Stellvertretung darf die Dauer der Krankheit oder sonstiger Behinderung, in Todesfällen den Zeitraum eines Jahres nicht überschreiten.

VII. Ueber die Anstellung ist dem Bezirksschornsteinfeger eine Bestallung auszufertigen, die bei Widerruf zurückzugeben ist. In die Bestallung sind die Rechte und Pflichten vollständig aufzunehmen.

VIII. Ueber den Kehrzwang ist von der Anstellungsbehörde eine Polizeiverordnung und über die Höhe des Kehrlohns von der Ortspolizeibehörde im Einverständniß mit der Gemeindebehörde oder, wenn der Kehrbezirk mehr als eine Ortschaft umfasst, von dem Landrat eine Taxe zu erlassen. Vor Erlass der Polizeiverordnung und der Taxe sind die Beteiligten (Innung, Vertreter) gutachtlich zu hören.

IX. Im Landespolizeibezirke Berlin werden die im vorstehenden den Regierungspräsidenten übertragenen Befugnisse von dem Polizeipräsidenten wahrgenommen.

X. Alle bisher zur Regelung des Kehrbezirkswesens ergangenen Erlasse werden aufgehoben.

Erlass

**des Ministers für Handel und Gewerbe,
betreffend Kehrbezirke für Schornsteinfeger, vom 27. Oktober 1911
(H. M. B. 403).**

In neuerer Zeit haben Schornsteinfegermeister, welche in die bei den Landespolizeibehörden geführten Bewerberlisten aufgenommen waren, gegen erhebliche Geldentschädigungen zugunsten jüngerer Bewerber verzichtet. Da die bisherigen Bestimmungen keine genügende Handhabe bieten, solchen Missbräuchen entgegenzutreten ergänzen wir die Bestimmungen, betreffend die Einrichtung von Kehrbezirken, vom 5. Februar 1907 (HMB. S. 25) unter Abänderung unseres Erlasses vom 24. Oktober 1908 (HMB. S. 347) und unter Aufhebung unseres Erlasses vom 6. September 1910 (HMB. S. 504) durch folgende Zusätze:

1. zu Ziffer III der Bestimmungen:

„Angestellte Bezirksschornsteinfeger dürfen sich erst fünf Jahre nach ihrer Anstellung um einen anderen Kehrbezirk bewerben.

Schornsteinfeger, die sich um jeden etwa freiwerdenden Kehrbezirk im Regierungsbezirke (Landespolizeibezirke Berlin) beworben haben, werden in der Bewerberliste gestrichen, wenn sie zweimal entweder einen ihnen angebotenen Kehrbezirk ausgeschlagen oder auf einen Bezirk, für den sie vom Regierungspräsidenten als geeignet bezeichnet werden, verzichtet haben. Schornsteinfeger, die sich um einen bestimmten Kehrbezirk beworben haben, werden gestrichen, wenn sie die Uebernahme dieses Bezirkes ablehnen oder auf den Bezirk verzichten.

Erfolgt die Ablehnung oder der Verzicht zu gunsten eines in die Liste eingetragenen Bewerbers gegen eine Entschädigung, so sind schon beim ersten Male sowohl die Bewerber, die eine solche Entschädigung annehmen, wie auch die, welche sie gewähren oder zusagen oder zu deren Gunsten und mit deren Vorwissen sie gewährt oder zugesagt wird, aus der Bewerberliste zu streichen.

Gestrichene Bewerber dürfen erst nach Ablauf von fünf Jahren wieder in die Bewerberliste aufgenommen werden,

2. zu Ziffer V Abs. 1 der Bestimmungen:

„4. nachträglich festgestellt wird, dass der Bezirksschornsteinfeger zur Erlangung der Stelle anderen, mit ihm zusammen in die Liste eingetragenen Bewerber eine Entschädigung gezahlt oder zugesagt hatte oder zu seinem Gunsten oder mit seinem Vorwissen hatte zahlen oder zusagen lassen.

5. die Anstellung im Widerspruch mit den Vorschriften des Regulativs erfolgt ist“.

3. zu Ziffer V der Bestimmungen als letzter Absatz:

„Schornsteinfeger, deren Anstellung auf Grund dieser Bestimmungen widerrufen worden ist, dürfen erst nach Ablauf von drei Jahren wieder in die Bewerberliste aufgenommen werden“.

Die Regulative für den dortigen Bezirk sind entsprechend abzuändern und in zwei Exemplaren bis zum 1. Jan. 1912 einzureichen.

3.

Gesetz

betreffend die Einrichtung von Kehrbezirken für Schornsteinfeger vom 24. April 1888 (G.S. S. 79).

Wir Friedrich etc. verordnen, unter Zustimmung beider Häuser des Landtages der Monarchie, was folgt:

Einzigler Paragraph.

Die Einrichtung von Kehrbezirken für Schornsteinfeger ist gestattet.

4.

Erlass

**des Ministers für Handel und Gewerbe
betreffend innere Einrichtung der Kehrbezirke v. 16. Februar 1904
(M. Bl. d. Handels u. Gew. S. 65).**

Das Oberverwaltungsgericht hat in der nachstehend im Auszuge veröffentlichten Entscheidung vom 3. Dezember 1903 die Auffassung zur Geltung gebracht, dass zum Erlasse der Regulative über die Verhältnisse und Pflichten der Bezirksschornsteinfeger nicht die Bezirksausschüsse auf Grund des § 132 des Zuständigkeitsgesetzes befugt seien, dass vielmehr die zur inneren Einrichtung der Kehrbezirke erforderlichen Massnahmen entweder auf dem Wege des Regulativs oder Reglements oder im Wege der Polizeiverordnung von den Regierungspräsidenten zu treffen seien. Unter Hinweis auf meinen Erlass vom 5. September 1901 (MBI. 1901 S. 213) ersuche ich Sie, die vom Bezirksausschüsse erlassenen neueren Vorschriften sogleich selbst von neuem zu erlassen. Die Erlasse vom 11. April 1900 und 10. Mai 1902 (MBI. 1902 S. 202) werden aufgehoben, eine Aenderung der Ziffer 46 der Ausführungsanweisung vom 9. August 1899 erfolgt demnächst.

Verfügung

der Minister für Handel und Gewerbe, des Innern und für Landwirtschaft, dass Fabrikschornsteine dem Kehrzwang nicht unterworfen sind, vom 27. April 1907 (MBL S. 147).

Aus eingereichten Beschwerden haben wir ersehen, dass in einigen Regierungsbezirken Fabrikschornsteine dem Kehrzwang unterworfen und zu ihnen auch die Schornsteine von Meiereien und ähnlichen landwirtschaftlichen Betrieben gerechnet werden.

Nach einem Gutachten der Königlichen Technischen Deputation für Gewerbe ist die regelmässige Reinigung solcher Schornsteine nicht erforderlich, weil in den grösseren gewerblichen Feuerungen eine vollständigere Verbrennung stattzufinden pflegt als in Hausfeuerungen, so dass selbst bei Verwendung gasreicher Kohlen nur geringe Neigung zu Glanzrussbildung vorhanden ist. Ferner wirkt der stärkere Zug dem Ansatz von Glanzruss entgegen. Gefährdungen der Nachbarschaft durch die zwar gelegentlich beobachteten, aber seltenen Fälle von Bränden in Fabrikschornsteinen sind durch ihre meist freie Lage und die Höhe ihrer Mündung über dem Erdboden so gut wie ausgeschlossen. Es ist ferner zu berücksichtigen, dass viele Fabrikschornsteine nur im Innern Steigeisen haben, andere, z. B. eiserne, meist garnicht bestiegbar sind. Ihre Reinigung ist daher während des Betriebes der Feuerungsanlage ausgeschlossen, im übrigen aber mit Lebensgefahr verbunden.

Wir bestimmen daher, dass alle freistehenden Schornsteine für grössere Feuerungsanlagen in Fabriken, sowie die ähnlichen Zwecken dienenden Schornsteine in landwirtschaftlichen Betrieben und endlich alle Schornsteine für Dampfkesselfeuerungen dem Kehrzwange nicht zu unterwerfen sind, gleichgültig, ob es sich um gemauerte oder eiserne Schornsteine handelt. Ausgenommen sind enge, in Gebäuden eingemauerte Schornsteine zu den angegebenen Zwecken (sogenannte russische Kamine).

Par. 39 — Gewerbeordnung.

Die Landesgesetze können die Einrichtung von Kehrbezirken für Schornsteinfeger gestatten. Jedoch ist, wo Kehrbezirke bestehen oder eingerichtet werden, die höhere Verwaltungsbehörde, soweit nicht Privatrechte entgegenstehen, befugt, die Kehrbezirke

aufzuheben oder zu verändern, ohne dass deshalb den Bezirks-schornsteinfegern ein Widerspruchsrecht oder ein Anspruch auf Entschädigung zusteht.“

Zu § 39 i G. vom 24. April 1888 (G. S. S. 79), dessen einziger Paragraph lautet:

„Die Einrichtung von Kehrbezirken für Schornsteinfeger ist gestattet“.

2. Die Einrichtung der Kehrbezirke hat zur Folge, dass die durch Pol. V. angeordnete Reinigung der Schornsteine in bestimmter Wiederkehr nur durch die für den Bezirk angestellten Bezirksschornsteinfeger erfolgen kann. Abgesehen hiervon kann die Reinigung der Schornsteine durch andere Schornsteinfeger oder jeden beliebigen Dritten vorgenommen werden. Ueber die Einrichtung — diese umfasst die Regelung der die Anstellung, Tätigkeit und Entlassung der Bezirksschornsteinfeger betreffenden Verhältnisse nicht mit, OVG. E. 44 345 (v. Kamptz E. 3. 414) — der Kehrbezirke beschliesst der Bezirks-Ausschuss ZG §§ 132, 161 Im übrigen siehe Ausf. Anweisung Ziffer 54 und Erlass betreffend Regelung der Kehrbezirke für Schornsteinfeger vom 5. Februar 1907 (HMBI. S. 25), ergänzt durch Erl. vom 27. April, 9. Juli und 10. September 1907 (HMBI. S. 167, 285, 349), vom 23. Mai, 4. Juni und 24. Oktober 1908 (HMBI. S. 203, 221, 347), vom 7. Februar, 4. März, 17. Juni und 6. September 1910 (HMBI. S. 60, 80, 201 504), vom 27. Oktober 1911 (HMBI. S. 403), vom 25. Januar, 19. Februar 1912 (HMBI. S. 32, 61). S. auch PVBl. 29, 341, 1050. Die Reinigung der Schornsteine kann durch Ortsstatut zu einer Gemeindeangelegenheit gemacht werden, s. PVBl. 30, 159. Sofern Kehrbezirke nicht eingerichtet sind, kann dem Schornsteinfeger die Führung eines Fegerregisters nicht vorgeschrieben werden; s. PVBl. 28, 476.

Eine Pol. V., wonach der Hauseigentümer oder Verwalter sich jederzeit den Polizeibeamten gegenüber darüber auszuweisen hat, dass die Reinigung der Schornsteine von einem Bezirksschornsteinfeger übernommen ist, ist ungültig; KG. E. vom 25. April 1910 (Gew. A. 10, 97).

§§ 40, 53, 54 der G. O. finden keine Anwendung. Die Entziehung erfolgt in dem Verfahren der LVG. §§ 127 ff. Wegen der Stellvertretung s. § 47 Abs. 2 und wegen der Taxen § 77. Die Gebühren können im Verwaltungsstreitverfahren nicht beigetrieben werden. Es empfiehlt sich, in der Taxe als zahlungspflichtig den Hauseigentümer hinzustellen: Erl. d. HM. vom 31. Januar 1901 (M. Bl. S. 82).

Ueber die Einrichtung der Kehrbezirke beschliesst nach ZG. § 132, der Bez. A.: gegen seinen Beschluss ist die Beschwerde an den Provinzialrat, zulässig (LVG. § 43 Abs. 1). Vid. ustawa ślaska z 9. V. 23 (Dz. U. Śl. Nr. 20, poz. 129).

3. Strafbestimmung § 147 Abs. 1 Ziff. 1.

Par. 132 — Zuständigkeitsgesetz.

Der Bezirksausschuss beschliesst über die Einrichtung, Aufhebung oder Veränderung der Kehrbezirke für Schornsteinfeger (§ 39 der Reichsgewerbeordnung).

Obwieszczenie

Na podstawie ustawy z dnia 16. stycznia 1923 Dz. U. Śl. Nr. 5, poz. 34 o języku urzędowym na terenie Województwa Śląskiego zarządzam co następuje:

1.) Mistrze kominiarscy ubiegający się o posady okręgowych mistrzów kominiarskich lub o zmiany dotychczasowych okręgów kominiarskich na inne winni wykazać się obywatelstwem Państwa Polskiego, oraz znajomością języka polskiego.

2.) Księgi kominiarskie, przepisane § 37 **rozporządzenia ministerjalnego z dnia 31. października 1917 (H. M. Bl. S. 349)** winny być prowadzone w języku polskim i wszelkie wpisy do nich w tymże języku dokonywane.

3.) Mistrze kominiarscy, już ustanowieni w okręgach a więc władający językiem polskim winni najpóźniej do dnia 1. kwietnia 1924 udowodnić znajomość języka polskiego i przedłożyć Województwu odpowiednie świadectwo. W razie nie przedłożenia świa-

Zu § 132.

Kehrbezirke. Die Einrichtung von Kehrbezirken ist eine feuerpolizeiliche Angelegenheit. Sie ist auf Grund des § 39 der Gew. O. für Preussen durch Gesetz vom 24. April 1888 (G. S. 79) zugelassen worden und näher geregelt durch den M. Erl. vom 5. Februar 1907 (HMBI. 25), der später durch eine Reihe von Ministerialerlassen ergänzt worden ist (siehe hierüber Anm. 2 zu § 39 der Gew. O. in Bd. 5 Brauchitsch und Hoffmann: Kehrbezirke für Schornsteinfeger in Preussen. PVBl. 36. 273).

Die dem Bezirksausschuss durch ZG. § 132 beigelegte Befugnis zur Beschlussfassung über die Einrichtung, Aufhebung oder Veränderung der Kehrbezirke umfasst nicht mit die Regelung der die Anstellung, Tätigkeit und Entlassung der Bezirksschornsteinfeger betreffenden Verhältnisse: diese Regelung ist Aufgabe der zuständigen Polizeibehörde (OVG. E. 44 345; v. Kamptz Erg. 3 414).

dektwa lub przedłożenia świadectwa z wynikiem niedostatecznym egzaminu bez należytego usprawiedliwienia zostanie odwołanem ustanowienie odnośnego okręgowego mistrza kominiarskiego w myśl postanowień § 45. ust. 2. wymienionego rozporządzenia ministerjalnego.

Wojewoda Śląski:

w. z.

(—) Żurawski.

Wicewojewoda.

Rozdział VII.

Handel zagran. i obrót towarami.

1.

(Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 473 z 27. VI. 23.)

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 14. czerwca 1923 r.

w przedmiocie zmiany niemieckiego rozporządzenia o kontroli handlu zagranicznego z dnia 20. grudnia 1919 r. (Zbiór ustaw Rzeszy Niemieckiej str. 2128).

Na zasadzie § 6. ustawy z dnia 16. czerwca 1922 r. o rozciągnięciu na ziemie górnośląskie Województwa Śląskiego Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i niektórych innych ustaw oraz w przedmiocie zmian w ustawodawstwie na tych ziemiach obowiązujących (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 388) zarządza się co następuje:

§ 1.

Uprawnienia przyznane w §§ 1, 2, 3 i 4 rozporządzenia niemieckiego z dnia 20. grudnia 1919 r. (Dz. Ust. Rzeszy Niem. str. 2128) i w § 4. rozporządzenia z dnia 16. stycznia 1917 r. (Dz. Ust. Rzeszy Niem. str. 41) w brzmieniu rozporządzenia z dnia 22. marca 1920 r. (Dz. Ust. Rzeszy Niem. str. 334) Ministrowi Gospodarki Rzeszy, względnie Komisarzowi Państwa dla zezwoleń wywozu i przywozu przechodzą na Ministra Przemysłu i Handlu, zaś uprawnienia przyznane w § 9. powyższego rozporządzenia niemieckiego Rządowi Rzeszy wspólnie z Radą Rzeszy przechodzą na Radę Ministrów.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: **Witos.**

Minister Przemysłu i Handlu: **W. Kucharski.**

2.

(Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 474 z 27. VI. 23.)

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 14. czerwca 1923 r.

w przedmiocie ustalenia przepisów obowiązujących dla obrotu towarowego przez linię celną, dzielącą ziemię górnośląskie Województwa Śląskiego od pozostałej Państwu Niemieckiemu części Śląska Górnego i od Republiki Czecho-Słowackiej.

Na zasadzie § 9. niemieckiego rozporządzenia o kontroli handlu zagranicznego z dnia 20. grudnia 1919 r. (Zb. Ust. Rzeszy Niem. str. 2128) ze zmianami wprowadzonymi rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 14. czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 473) jakoteż zgodnie z art. 1. § 2. ust. Konwencji Górnośląskiej, zawartej w Genewie dnia 15. maja 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 371), oraz za zgodą Sejmu Śląskiego zarządza się co następuje:

§ 1.

Do obrotu towarowego przez odcinek linii celnej Rzeczypospolitej Polskiej, dzielącej ziemię górnośląskie Województwa Śląskiego, od pozostałych przy Państwie Niemieckiem ziemi górnośląskich i od Republiki Czecho-Słowackiej, stosuje się przepisy o obrocie towarowym z zagranicą, obowiązujące na pozostałych odcinkach linii celnej Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 2.

Zwalnienie poszczególnych partii towarów, przeznaczonych do przeróbki lub zużycia na obszarze Górnego Śląska z wyjątkiem Cieszyńskiego od obowiązujących zakazów przywozu, jakoteż zwalnianie poszczególnych partii surowców, wyrobów przemysłowych i produktów gospodarstwa rolnego, wytworzonych na obszarze Województwa Śląskiego od obowiązujących zakazów wywozu, przekazuje się Wojewodzie Śląskiemu. Upoważnienie to obejmuje również towary, podlegające podatkowi spożywczym, nie odnosi się jednak do monopolów dla całego Państwa ustawowo wprowadzonych, oraz do wywozu kruszców szlachetnych.

§ 3.

Przy zwalnianiu poszczególnych partii towarów od obowiązujących zakazów przywozu i wywozu na zasadzie § 2 przestrzegane będą postanowienia polsko-niemieckiej konwencji górnośląskiej, zawartej w Genewie dnia 15. maja 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 371), oraz instrukcje wydane w tym przedmiocie przez Ministra Przemysłu i Handlu.

§ 4.

Istniejące na zasadzie obowiązujących przepisów o obrocie towarowym z zagranicą zakazy przywozu i wywozu nie będą stosowane w wypadkach, w których konwencja górnośląska przepisuje niestosowanie zakazów przywozu i wywozu.

§ 5.

Rozporządzenie o reglamentacji przywozu z dnia 16. stycznia 1917 r. (Dz. U. Rz. Niem. str. 334) ze wszystkimi rozporządzeniami, wydanymi na ich podstawie, tracą swoją moc.

§ 6.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Przemysłu i Handlu oraz Ministrowi Skarbu.

§ 7.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: **Witos.**

Minister Przemysłu i Handlu: **W. Kucharski.**

Minister Skarbu: **W. Grabski.**

Rozdział VIII.

Śląski Fundusz Wolnych Kuksów.

(Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 475 z dnia 27. VI. 1923 r.)

1.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 14. czerwca 1923 r.

w przedmiocie regulaminu dla Zarządu Śląskim Funduszem
Wolnych Kuksów.

Na podstawie art. 6. ustawy z dnia 16. czerwca 1922 r. o rozciągnięciu na ziemię górnośląskie Województwa Śląskiego Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i niektórych innych ustaw w

przedmiocie zmian w ustawodawstwie na tych ziemiach obowiązujących (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 388) zarządza się co następuje:

§ 1.

Uprawnienia nadane w Dodatku do regulaminu dla Zarządu Śląskim Funduszem Wolnych Kuksów z dnia 31. lipca 1869 r.:

- a) Ministrowi handlu, przemysłu i robót publicznych oraz Ministrowi spraw wyznaniowych, oświaty i medycyny przechodzą na Ministra Przemysłu i Handlu i na Ministra Wyznań Religijnych;
- b) naczelnemu prezydentowi prowincji Śląsk przechodzą na Wojewodę Śląskiego.

§ 2.

W §§ 1, 5, 8, 10, 14 Regulaminu dla Zarządu Śląskim Funduszem Wolnych Kuksów z dnia 24. marca 1868 r. wprowadza się następujące zmiany:

- a) w § 1 słowa „według najwyższego rozkazu z dnia 9. marca 1830 r. (zbiór ustaw strona 48)“ skreśla się, a słowa „w okręgach górniczych prowincji Śląsk“ zastępuje się słowami „w okręgach górniczych ziem górnośląskich Województwa Śląskiego“;
- b) ustęp pierwszy § 5. otrzymuje następujące brzmienie: „Wypłata opłat szkolnych dla gmin szkolnych następuje przez Wyższy Urząd górniczy w Katowicach“;
- c) § 8 otrzymuje następujące brzmienie: „Etat ustala Wojewoda Śląski na wniosek Komisji, składającej się z dwóch delegatów, mianowanych przez Wojewodę Śląskiego z pośród urzędników Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego oraz dwóch delegatów Wyższego Urzędu górniczego w Katowicach, obradującej pod przewodnictwem Wojewody lub jego zastępcy. Komisja odbywa posiedzenie coroczne w miesiącu czerwcu w dniu wyznaczonym przez Wojewodę Śląskiego“;
- d) w § 10 cyfrę „50 000 talarów“ zastępuje się cyfrą „1 500 000 marek polsk.“;
- f) § 14 otrzymuje następujące brzmienie: „Wyciąg z rachunków zawierający zestawienie dochodów i sumaryczne uwidocznienie powtarzających się corocznie świadczeń oraz specjalne wyszczególnienie jednorazowych subwencji — przesłany ma być Wojewodzie Śląskiemu i opublikowany w Gazecie Urzędowej Województwa Śląskiego“.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: **Witos.**

Minister Przemysłu i Handlu: **W. Kucharski.**

Spis.

Strona

Rozdział I.

Węgiel.

(podatek i reglementacja).

1.) Rozporządzenie Ministra Skarbu i Ministra Przemysłu i Handlu z 18. stycznia 1923 r. w sprawie podwyższenia podatku od węgla na obszarze Rzeczypospolitej	3
2.) Rozporządzenie Ministra Skarbu i Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 26. kwietnia 1923 r. w sprawie podwyższenia podatku od węgla	4
3.) Rozporządzenie Ministra Skarbu z 15. stycznia 1923 r. w sprawie zwolnienia koksu zagranicznego od 40% podatku	5
4.) Rozporządzenie Ministra Skarbu z 8. marca 1923 r. w sprawie zwolnienia węgla kamiennego zagranicznego od 40% podatku	6
5.) Rozporządzenie R. Mn. z 26. kwietnia 1923 r. w sprawie ujednostajnienia opodatkowania węgla	6
6.) Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 9. maja 1923 r. w sprawie uregulowania podatku od węgla na obszarze Woj. Śl.	7
7.) Bekanntmachung des Reichskanzlers über Regelung des Verkehrs mit Kohlen vom 24. Februar 1917.	8
8.) Bekanntmachung des Reichswirtschaftsministers betreffend Kohlenverteilung vom 15. August 1920	10

Rozdział II.

Miary.

1.) Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28. lutego 1923	10
2.) Mass- und Gewichtsordnung vom 30. Mai 1908	12
3.) Erlass vom 9. Juli 1912	14
4.) Rozporządzenie Wojewody Śląskiego z 22. sierpnia 1922 o opłatach za czynności urzędów miar	15
5.) Ustawa śląska z 22. grudnia 1922 zatwierdzająca powyższe rozporządzenie	16
6.) Rozp. Min. Przemysłu i Handlu z 1. maja 1923 o opłatach za czynności urzędów miar	16
7.) Rozporządzenie Min. Przem. i Handlu z dnia 13. czerwca 1923 r. o podwyższeniu opłat za czynności urzędów miar	29
8.) Rozporządzenie Min. Przemysłu i Handlu z dnia 19. czerwca 1923 r. w przedmiocie zmian w rozporządzeniu z dnia 1. maja 1923 r. o opłatach za czynności urzędów miar	30

Rozdział III.

Statystyka przemysłowa.

Strona

1.) Rozporządzenie Rady Min. z 22. marca 1923 o zatrudnianiu w przemyśle	31
2.) Rozporządzenie Rady Min. z 22. marca 1923 (o strejkach i lokautach)	32

Rozdział IV.

Rozporządzenia policyjne.

1.) Rozporządzenie z 5. lipca 1922 w sprawie wykonywania przemysłu gospodnio-szynkarskiego	35
2.) Ustawa śląska z 2. marca 1923 zatwierdzająca powyższe rozporządzenie	36

Rozdział V.

Obrót nawozami sztucznymi.

1.) Rozporządzenie Rady Ministrów z 6. grudnia 1922 o kompetencji władz	36
2.) Rozporządzenie Wojewody Śląskiego z 9. marca 1923 (instrukcja)	38
3.) Bekanntmachung des Reichskanzlers über Kriegsmassnahmen zur Sicherung der Volksernährung vom 22. Mai 1916 (Reichsgesetzblatt 401).	41
4.) Bekanntmachung des Reichskanzlers vom 22. Mai 1916	42
5.) Bekanntmachung des Reichskanzlers über Ammoniakdünger vom 18. Mai 1917 (Reichsgesetzblatt 427)	42
6.) Verordnung des Kriegsernährungsamtes über Düngemittel vom 3. Juni 1918	43
7.) Erlass des Reichspräsidenten betreffend Vereinigung des Reichswirtschaftsministeriums und des Reichsernährungsministeriums vom 5. September 1919	44

Rozdział VI.

Przemysł kominarski.

1.) Erlass des Ministers des Innern und für Handel und Gewerbe betreffend Kehrbezirke für Schornsteinfeger vom 5. Februar 1907	45
2.) Erlass des Ministers für Handel und Gewerbe betreffend Kehrbezirke für Schornsteinfeger vom 27. Oktober 1911	51
3.) Gesetz betreffend die Einrichtung von Kehrbezirken für Schornsteinfeger vom 24. April 1888	52
4.) Erlass des Ministers für Handel und Gewerbe betreffend innere Einrichtung der Kehrbezirke vom 16. Februar 1904	52
5.) Verfügung des Ministers für Handel und Gewerbe usw. vom 27. April 1907	53
6.) § 39 Gewerbeordnung	53
7.) § 132 Zuständigkeitsgesetz	55
8.) Obwieszczenie Wojewody Śląskiego	55

Rozdział VII.

Handel zagraniczny i obrót towarami

Strona

- 1.) Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 14. czerwca 1923 r. w przedmiocie zmiany niemieckiego rozporządzenia o kontroli handlu zagranicznego z dnia 20. grudnia 1919 r. (Zbiór ustaw Rzeszy Niemieckiej str. 2128) 56
- 2.) Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 14. czerwca 1923 r. w przedmiocie obowiązujących dla obrotu towarowego przez linię celną, dzielącą ziemię górnośląskie Województwa Śląskiego od pozostałej Państwu Niemieckiemu części Śląska Górnego i od Republiki Czechosłowackiej 57

Rozdział VIII.

Śląski Fundusz Wolnych Kuksów.

- 1.) Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 14. czerwca 1923 r. w przedmiocie regulaminu dla Zarządu Śląskim Funduszem Wolnych Kuksów 58

Wydawnictwa

Redakcji „Gazety Urzędowej“:

A. „Zbiór praw“.

- I. **Zbiór praw konstytucyjnych i administracyjnych Województwa Śląskiego**; opracował: Dr. Włodzimierz Dąbrowski,
Tom I. str. 308; Nakładem Urzędu Wojewódzkiego 1922. Tłoczono w Drukarni Wojewódzkiej w Katowicach.
- II. **Zbiór praw konstytucyjnych i administracyjnych Województwa Śląskiego**; opracował Dr. Włodzimierz Dąbrowski,
Tom II. str. 371; Nakładem Urzędu Wojewódzkiego 1923. Tłoczono w Drukarni Wojewódzkiej w Katowicach.
- III. **Zbiór praw**; opracował dr. Włodzimierz Dąbrowski,
Tom III. str. 94; wydano jako „Dodatek Nr. 1“ do Gazety Urzędowej.
- IV. **Zbiór praw. Prawo skarbowe i podatkowe**: I. Uzupełnienie. **Ustawy walutowe** (A) zestawil dr. Włodz. Dąbrowski; wydano jako „Dodatek Nr. 7“ do Gazety Urzędowej.
- V. **Zbiór praw. Organizacja i kompetencja władz i urzędów**: I. uzupełnienie **Ustawy o języku urzędowym** (A) zestawil dr. Wł. Dąbrowski; wydano jako „Dodatek Nr. 8“ do Gazety Urzędowej.
- VI. **Zbiór praw. Ustawy wyznaniowe**; I. Uzupełnienie; zestawil dr. Wł. Dąbrowski; wydano jako „Dodatek Nr. 9“ do Gazety Urzędowej.
- VII. **Ustawy sanitarne**: I. Uzupełnienie. **Taksa aptekarska i lekarska** (A), zestawil dr. Włodz. Dąbrowski; wydany jako „Dodatek Nr. 10“ do Gazety Urzęd.

- VIII. Zbiór praw. **Organizacja i kompetencja władz i urzędów**; II. Uzupełnienie. Zestawił Dr. Włodz. Dąbrowski; wydano jako „Dodatek Nr. 11” do Gazety Urzędowej.
- IX. Zbiór praw: **Prawo skarbowe i podatkowe**. II. Uzupełnienie. **Postanowienie o patentach akcyzowych**. Zestawił Stanisław Bogdanowicz; wydano jako „Dodatek Nr. 12” do Gazety Urzędowej.
- X. Zbiór praw: **Sądownictwo administracyjne**. I. Uzupełnienie. Zestawił Dr. Włodzimierz Dąbrowski; wydano jako „Dodatek Nr. 13” do Gaz. Urzędowej.
- XI. Zbiór praw: **Ustawy handlowe i przemysłowe**. I. Uzupełnienie: zestawił Dr. Włodzim. Dąbrowski; wydano jako „Dodatek Nr. 14” do Gaz. Urzędowej.

B. Inne wydawnictwa.

- I. **Układ polsko-niemiecki** w przedmiocie państwowej własności górniczej i hutniczej w polskiej części Górnego Śląska; Wydano jako „Dodatek Nr. 2” do Gazety Urzędowej.
- II. **Ustawa o daninach komunalnych (Kommunalabgabengesetz)** z 14. lipca 1893 z uwzględnieniem ustaw uzupełniających; zestawił Dr. Wł. Dąbrowski; Wydano jako „Dodatek Nr. 3” do Gazety Urzędowej.
- III. **Ustawy o zwalczaniu lichwy wojennej** obowiązujące w części cieszyńskiej Województwa Śląskiego; zestawił Dr. Wł. Dąbrowski; Wydano jako „Dodatek Nr. 4” do Gazety Urzędowej.
- IV. **O budżecie**. Część I. napisał dr. Michał Bielak. Wyd. jako „Dodatek Nr. 5” do Gazety Urzędowej.
- V. **Ustawy o ochronie lokatorów** obowiązujące w Województwie Śląskiem; zestawił Dr. W. Dąbrowski; „Dodatek Nr. 6” do Gazety Urzędowej.

— Do nabycia: —

W Administracji „Gazety Urzędowej Woj. Śląskiego”,
Katowice, ul. Szafranka.

